

كۆمهله چىرۆك

سنة له شووقهى ۱۹ ۱۵

زىنه ب يووسفى

۲۰۲۱ . سنة

سەنتەرى تەكنە لۇژيا و پراھىنانى نەورۇپى

پېرۇزى چاپى مائى كىتەپ

زىنجىرە كىتەپ: (۳۱)

مائى كىتەپ بە سېۋىنسىرى «سەنتەرى تەكنە لۇژيا و پراھىنانى نەورۇپى – ETTC»،
ئەم كىتەپە چاپ كىردوۋە.

كىتەپ: سەنە لە شووقەى ۸۹ دا

نووسەر: زىنەب يۈوسىفى

باپەت: كۆچىرۈك

دېزايىن بەرگ و ناۋەرۈك: شۆرپىش غەفوورى

نرخ: ۳۰۰۰ دىنار

چاپخانىە: تاران

چاپ: يەكەم / ۲۰۲۱ يى زايىنى

ژمارەى سەھاردنى (۹۸۶) كىتەپخانىە كىتەپخانىە كانى ۋەزارەتى رۇشنىبىرى حكومەتى ھەرتى بۇ سائى

۲۰۲۱ يى زايىنى دراۋەتى.

پیرست

پیشہ کی نووسہر	۵
سنہ لہ شووقہی ۱۵۸۹	۶
پیاوئیک کہ بہردہوام خہو بہ سہندریلاوہ دہبینیت	۳۴
شہرت بیٹ ئیدی نہہیلّم بگہریتہوہ	۴۰
دہسکہوتی لافاوہ رہشہکہ	۴۶
ماچہ مہستہ سہرگہردانہکان	۵۸
تۆ سہرہتا شیت نہبوویت...	۷۰
دہلاقہ (سّ بہشہ)	۷۴
قہتارہ فیشہک بوو یان قہتارہ ئەسپ؟	۹۲
پیاوئیک لہ ژیر ئاوی زہریاکانہوہ	۱۰۰
لہو شارہ کہ تئیدا ژیاوم	۱۰۴
ژتیکیان لہ ئاوینہکہمدا کوشتبوو	۱۰۸
دہنگی ہہلقرچاندنی مروّف بوو یان قرچہ قرچی	۱۱۲
ئاور؟	
ئہو ہہموو شاخہ	۱۱۵

پیشەکی

له ۲۰۰۶ کۆ چیرۆکیکم له لایهن دهزگای هه ناره وه چاپ کرد به نیوی «له بازنه ی تهقه دۆسد». به داخه وه له کاتی پیتچنین وهه له گری کتیبه که مدا له سلیمانی نه بووم و پاش چاپ کتیبه که به دهستم گه یشته و تیگه یشته که تژییه له هه له تائه و راده یه که نه مویرا کتیبه که به زۆری بلاو بیته وه.

به م بۆنه وه خه ریکم چیرۆکه کانی ئه و کتیبه م یه ک به یه ک له هه موو ده رفه تیکدا ده گوازمه وه نیو کتیبه کانیترم . بۆ هه وونه نو قیلیتی «دلی مۆقه ده س» م گواسته دلی رۆمانیکمه وه به نیوی «ده بی ئاگام له خۆم بیته» که له ۲۰۱۲ له لایهن دهزگای ئاراسه وه چاپ کرا .

له م کۆمه له چیرۆکه ش دوو چیرۆکی «ده لاقه» م که بریتیه له سی به ش و چیرۆکی «ماچه مه سته سه رگه ردانه کان» م هیناوه ته وه . له م رینگاوه نه مه یشته وه ئه و چیرۆکانه م ببنه قوربانی هه له کانی چاپه مه نیه که .

زینەب یوسفی

سنه - رۆژهه لاتی کوردستان

کئی ده لیت سنه،» شایانی ئه وه نه بوو به و شیویه بکوژریت؟
سنه به و ئاکاره که له ژياندا هه لیبژارد بوو هه ر ده بو له
داهاتوودا وای به سه ردا بیت.

له وانیه ئه گه ر مائی سنه له چوار باخدا نه بوایئ ، په نگه
هه رگیز ئه و به سه رهاته ی وا په ش و تاریک ده رنه ده چوو ، یان
ئایا مائی خودا کاول ده بووه وه ئه گه ر سنه هه ر به مردنی
له دایک ببوایئ چوونکه ئیدی ئه و هه موو چه رمه سه رییه
نه ده هاته ریگایدا. ئاای له جوانییه سووتینه ره که ی «سنه»
به راستی که س نه یده توانی پر به چاو سه یری بکات. پوو ره مینا
ده یگوت» له ئاکامدا ئه و جوانییه ی ببوو به بایسی».

جار و بار ئیواران سنه یان قولبه ست ده کرد و ده یان برده
که لانته رییه که ی سه ر جاده چۆله که. ئه فسه ری ئیشکچی به
دیتنی سنه له خوشیدا وه خته بوو ده سبکاته هه لپه رکئ و بزه
ده نیشته سه ر لیوانییه وه و ورشه ی چاوانی وه کوو دوو گلۆپیان
لی ده هات ده تگوت ئه و دوو چاوه هۆلی که لانته رییه که یان
رووناک کردوو ته وه.

براکانی سنه به رده وام له دوویدا ویل بوون و راکه راکه یان
بوو. هه ر رۆژیکو به جوړی کیشه ی سنه داوینگیریان ده بوو.

که لانته ری = پازگا

پوژۆی هه‌والیان پێده‌گه‌یشت که « سنه‌یان گرتوووه و وه‌رن پزگاری بکه‌ن». پوژۆیکه‌تر تیلیان بو‌ ده‌کرا که «وه‌رن بگه‌نه‌ فریای سنه‌وه‌ چونکه‌ مه‌ستی کردوووه و خه‌ریکه‌ له‌ نیوان کۆلانه‌که‌ خۆی رووت ده‌کاته‌وه» .

جار و باریش ژنه‌ دراوسێیه‌کان ده‌هاته‌نه‌ به‌ر ده‌رگا و به‌ قیژه‌ قیژه‌ ده‌یانگوت» سنه‌ خۆی خسته‌وته‌ ماله‌وه‌ و له‌ گه‌ل کوره‌که‌ماندا خه‌ریکه‌ «پایپ» ده‌کیشیت». خولاسه‌ پوژ نه‌بوو سنه‌ فه‌رته‌نه‌ییکه‌ ساز نه‌کردبایه‌ و براکان و دایکه‌ پێیه‌وه‌ نه‌پلکاندبایه‌.

هه‌رکه‌ پای سنه‌ بو‌ که‌لانته‌رییه‌کان کرایه‌وه‌ و مه‌عمووره‌کان فی‌ری مایان بوون ئیدی براکانی سنه‌ نه‌ده‌چوونه‌ دوویدا و وازیان لێ هێنا بوو . دایکیشی به‌ ده‌گه‌ن ریگای ده‌دایه‌ ماله‌وه‌. سنه‌ی قور به‌سه‌ر به‌وه‌ هه‌موو جوانییه‌وه‌ سه‌رگه‌ردانی کووچه‌ وکۆلانه‌کانی شار بوو. هه‌ر شه‌ویکو له‌ مایکدا پوژۆی ده‌کرده‌ و زۆربه‌ی شه‌وانیش ئه‌گه‌ر ئه‌فسه‌ره‌ ئیشکچیه‌ فارسه‌که‌ی که‌لانته‌ری شه‌وکار ببوایه‌ مه‌عمووره‌کانی ده‌نارده‌ دووی سنه‌دا و له‌ هه‌ر کوێ ببوایه‌ وه‌گیریان ده‌خست و قۆلبه‌ستیان ده‌کرد و ده‌یانه‌ینایه‌ که‌لانته‌رییه‌وه‌. ئه‌فسه‌ری ئیشکچیش پاره‌ی له‌فه‌ کپینی ده‌دایه‌ مه‌عمووره‌کانی به‌رده‌ستی تاکوو خۆی و سنه‌ به‌ ته‌نێ بپینه‌وه‌. پاره‌که‌ی ده‌دایه‌ ده‌ستی یه‌کیکیان و به‌رز ده‌یگوت: «چیز برگر» و «کوکا» بکرن، بو‌ من و ئه‌مه‌ش دوو قل به‌پینه‌وه‌» و پاشان له‌ به‌ر خۆیه‌وه‌ چه‌یه‌ ده‌هات و سه‌ری به‌ره‌و سنه‌ راده‌وه‌شاند ، له‌ کاتیکدا خۆی به‌ مۆبایله‌که‌یه‌وه‌ خه‌ریک ده‌کرد. مه‌عمووره‌کانیش که‌ جوان له‌ مه‌به‌ستی

زنگه ب بووسفی

ئه فسره که تیده گه یشتن خیرا ئه و دووانه یان به جی ده هیشت و بو سئی یان چوار کاتژمیر نه ده گه رانه وه.

سنه فره فره جوان بوو . تازه هه قده سالی ته واو کردبوو . تازه فیر ببوو چاوانی برژیت و سهر کوۆمی سوور بکات و به خه مزه وه بو ده ووروبه ری پروانیت پووره مینا ده یگوت «سنه جوانترین منالمه.» براکانی ده یانگوت «ئه وه بو چاوانت رهش ده که یت خوۆشکئی تو خوۆت چاوت ره شه ئیدی چ» پووره میناش خیرا قسه ی پییان ده بیری و دهنگی ئیر ده کرده وه و ده یگوت «گووی مفت مه خوۆن ، که س کاری به سهر سنه وه نه بیت .. که ستان .. هه چ کامتان ...»

براکانی له راستیدا له سنه ده ترسان . چونکه بهرده وام ئاژاوه ی بۆیان ده نایه وه و ئه وان ناچار بوون له سهر سنه له گه ل گه نجانگی گه ره ک ده سته و یه خه ببن . دایکیشیان بهرده وام پشتگیری له سنه ده کرد . سنه رۆژان ده چووه نانه واخانه که ی چوار باخ و هه موو رۆژیک هه شت «سه نگه کی» سیاوه له کراوی ده کپری و ده یه پینایه وه بو مآل . واته سنه له مآل خۆپاندا کرابوو به پررسی کپینی نانی مآل ، چونکه براکانی هه موو به ره به یانیک ده چوونه سهر ئیش و کاریان به رانه به ره گۆرستانی به هه شتییه کان . ئه وان له وی یان گولیان ده فروشت یان گولآو . شه وانیه ینی و شه وانیه یژن براکانی سنه زۆر سه رقآل ده بوون و گول و گولآوی زۆریان ده فروشته خه لکی خاوهن مردوو هه کان و پاره یه کی باشیان وه چنگ ده خست .

سه نگه کی = جووره نانیکه که له رۆژه لاتی کوردستان و به گشتی له تیراندا زۆر که س هه زیان لیه .

پووره مینا هەر که شهوانی هه‌ینی و جیژن ده‌گه‌یشت زله
 زل ده‌که‌وته چاوانی وله په‌سا زمزمه‌ی ده‌کرد: «ئیمه له قنگی
 مردوو‌ه‌کانه‌وه نان ده‌خۆین.»»

پووره مینا هه‌لبه‌ت به‌رده‌وام سه‌ری سوور ده‌ما و بی‌ری
 له‌وه ده‌کرده‌وه که «بۆچی رۆژانی جگه له هه‌ینی و جیژنیش
 کوپه‌کانی هەر خرینگه‌ی پاره‌یان دیت و گیرفانه‌کانیان تژییه له
 ورده پاره به جوړیک که له کاتی هه‌نگاو هه‌لگرتندا گیرفانی
 پانتۆله کوردیه‌کانیان وه‌کوو مه‌مکی ژنان له هه‌لبه‌ز و دابه‌زدا
 دایه. پوره زمزمه‌ی ده‌کرد: «گوایه ئه‌م خرینگه خرینگه‌ش هین
 ده‌ر قنگی مردوو‌ه‌کانه‌؟»»

پووره به‌س زاتی نه‌ده‌کرد ئه‌و وته‌یه بگه‌هینیتته گوئی کوپه‌کانی
 ، ئه‌و کوپانه که هه‌ندی جاریش هه‌مبالییان ده‌کرد و به‌ردی
 گوژیان جیبه‌جی ده‌کرد.

نان کپینه‌که‌ی سنه هه‌موو رۆژیک سێ کاتژمیری ده‌خایاند
 و له‌و ماوه‌دا شاگرده‌کانی نانه‌واخانه‌که و ته‌نانه‌ت شاتره‌که‌ش
 چاویان لێ ده‌قرتاند و لۆنی ده‌هه‌زار ته‌نیان پێ پیشان ده‌دا.
 به‌س سنه ته‌نیا بزه‌یه‌کی ناز ئالوودی ده‌برده و پشته‌ی لێیان
 ده‌کرد.

هەر که که‌لانته‌ری چۆل ده‌کرا ئه‌فسه‌ر به‌و په‌ری پزازه‌ندییه‌وه
 به‌ره‌و سنه وه‌رده‌سووراییه‌وه و به‌ ناوچاویکی گه‌ژه‌وه په‌سیاری
 ده‌کرد: «نیوت؟»»

سنه هه‌یچی نه‌ده‌گوت. ئه‌فسه‌ر ده‌په‌رسییه‌وه: «نیوی
 ناسنامه‌ت؟»»

زئنه ب بووسفی

سنه مات و بیده‌نگ هه‌روا سه‌یری ئه‌فسه‌ره‌که‌ی ده‌کرد. ناکاو ئه‌فسه‌ره‌که‌ مستی داده‌کوتایه‌ سه‌ر میزه‌که‌ و ده‌ینه‌پرانده‌: «لالی؟» .

سنه پینلۆی لئی چرچ ده‌کرد و هه‌روا بو ئه‌وی ده‌پروانی . لپرسینه‌وه‌یه‌کی یاسایی. ئه‌فسه‌ره‌که‌ ناکاو هه‌لده‌ستایه‌ سه‌ر پی‌ و به‌ره‌و سنه‌ ده‌رۆیشت و به‌قینه‌وه‌ پروومه‌تی له‌ ده‌م وچاوی سنه‌ نزیك ده‌کرده‌وه‌ و پاش چه‌ند چرکه‌ ناکاو له‌ پریقه‌ی پیکه‌نینی ده‌دا و به‌ قاقا خوۆی ده‌خسته‌ پشتا و ده‌یگوت: « به‌ خوا ئه‌مجاره‌ ب‌روات کرد و پیتوا بوو به‌پراسته‌.»

به‌رز پیده‌که‌نی و سنه‌ش هیچی نه‌ده‌گوت و بیده‌نگ وه‌کوو خوۆی ده‌مایه‌وه‌. ئه‌فسه‌ره‌که‌ له‌ پر ده‌ستی سنه‌ی ده‌گرت و به‌ره‌و ژووره‌ی خوۆی ده‌یبرد و ئه‌ویش بی‌ هیچ کاردانه‌وه‌یه‌ک له‌ دووی کابرای ئه‌فسه‌ردا ده‌رۆیشت . نزیکه‌و سالیک بوو که‌ ئه‌و یارییه‌ له‌ نیوان ئه‌فسه‌ری ئیشکچی و سنه‌ ده‌ستی پی‌ کردبوو. ئه‌فسه‌ره‌که‌ هه‌ستی ده‌کرد له‌ ناخه‌وه‌ عاشقی سنه‌یه‌ . چه‌زی لئی بوو و جار وبار به‌ بۆنه‌ی ده‌ستگیر کردنی خه‌لکانی ئالووده‌ی شه‌قام و گه‌ره‌که‌کانی چوارباخه‌وه‌ داوی بو سنه‌ ده‌ناییه‌وه‌ و ده‌یخسته‌ گیر . مه‌عموره‌کانی ئه‌فسه‌ر شه‌وانه‌ سنه‌یان بوۆی ده‌برد و ئه‌ویش به‌ خه‌مه‌وه‌ له‌ گه‌ل سنه‌دا جووت ده‌بوو و هه‌ناسه‌ داخ و تاسه‌باره‌که‌ی باسی له‌ عه‌شقه‌ یاخیه‌که‌یه‌وه‌ ده‌کرد به‌رانبه‌ر به‌ سنه‌ی ئالووده‌ . ئه‌و ئیدی ب‌روای به‌وه‌ هینا بوو که‌ هه‌رگیز ناتوانیت سنه‌ له‌و بارودۆخه‌ ناحه‌زه‌ پزگار بکات. چاک تیگه‌یشتبوو چ ژیانیکی سامناک له‌ پیش پرووی سنه‌دايه‌. بویه‌ خه‌می بوۆی ده‌خوارد و به‌رانبه‌ر به‌و وه‌زعه‌ هیچی پی‌ نه‌ده‌کرا

. هه‌لبه‌ت ئه‌فسه‌ره‌که سه‌ره‌تا که سنه‌ی بین‌ی له دله‌وه‌ه‌زی پیکرد، وا نه‌بوو که سنه‌ی ته‌نیا بو سیکس و له‌زه‌تی جنسی ویستییت. جوانییه له راده‌به‌ده‌ره‌که‌ی سنه شیتی کردبوو. پاش یه‌ک دوو جار گرتن و برتن، ئه‌فسه‌ره‌که بو به‌رمال سنه رویش‌ت و زور به جددی له‌گه‌ل پووره مینادا باسی له سنه‌وه کرد. باسی له‌وه کرد که ده‌توانییت له‌و بارودوخه‌ رزگاری بکات. گوتبووی له‌گه‌ل ناوه‌ندیکی ئیگجار باشی وازه‌یتان له ماده‌ه‌وشبه‌ره‌کان قسه‌ی کردوو تاکوو سنه به‌نه ئه‌وی و بو ماوه‌ی چل رۆژ له‌و ناوه‌نده داینین.

گوتبووی: «پووره جان چه‌مه‌ن سنه‌رو خوب میکۆنه‌م.»

واته پووره گیان به دله‌نیا‌یه‌وه سنه خۆشه‌وه ده‌که‌م، پووره تیده‌گه‌یشت و ولامی نه‌ده‌دایه‌وه. هه‌ر ئه‌وه نه‌بییت سه‌ریکی ده‌جولانده‌وه وچیتری نه‌ده‌گوت.

پووره به‌هه‌ر حالیک بوو رازی کرا که سنه به‌نه ئه‌و شوینه که ئه‌فسه‌ره‌که باسی لیه‌وه کردبوو. سنه‌یان راسپارده ناوه‌ندی وازه‌یتان له ماده‌ه‌وشبه‌ره‌کاندا. نه‌ک یه‌کجار به‌لکوو دوو جاریش، له ماوه‌ی هه‌شتا رۆژی په‌به‌ق سنه له‌و ناوه‌نده خه‌ویندرا و خوینی خاوین کرایه‌وه تا ئه‌و راده‌یه که توانی واز له ماده‌ه‌وشبه‌ره‌کان بینیت به‌لام ته‌نیا بو یه‌ک چه‌وته، ته‌نیا یه‌ک چه‌وته خۆی بو راده‌گیردا. پاش یه‌ک چه‌وته خۆی له ئه‌فه‌سری ئیشکچی که عه‌شقی سنه‌ی له دلدا بوو ده‌دزییه‌وه و ده‌چوو هه‌ر قه‌بران بو پایپ کیشان.

یه‌که‌م که‌سیک که به‌نیوان کوره‌شاته‌که و سنه زانی پووره مینا بوو چوونکه نامه‌یه‌کی له نێو جاناتا‌که‌ی سنه ده‌ره‌یتا

زئنه ب بووسفی

بوو و شهل و کوت نامه کهی خوئندبوو . پووره به مندالی تا پراهیه ک فییری خوئندن کرا بوو بویه توانی له ناوه پوکی ئه و نامه یه تیگه یه ت . نامه یه کی عاشقانه بوو . پووره بیده نگ نامه کهی سووتاند و شه و هه رکه کوره کانی به گیرفانه تژی له پاره کانیانه وه گه رانه وه بو مال ، بهرز تا ئه و پراهیه بهرز که سنهش بیسیت گوتی:» خوٚتان ئاماده بکهن سنه خوازیری بو دیت... زه ماوه ندمان له پیشدایه.» سنهش بیستی و پهنگ بیت و به پوٚخساریه وه نه ما . په لاماری بو جانتا کهی دا و له نامه گه پرا به لام نامه ی بو نه دوٚزرایه . براکان پیکه نین و پیکه وه گوتیان:» خیر بیت ئیشالا... پیروزه».

کی بییری له وه ده کرده وه سنه له نیوان زبله کاند له شفرؤشی بکات. کوره شاتری ئالووده پاش ئه وه که سنه شی ئالووده کرد و سه رگه ردانی کوٚلان و شه قامه کانی شار بیوون ، سنه ی له سه ر قه بران یان له نیوان زبلدانه کانی دهره وه ی شاردا پراهه گرت و هه موو شه ویک له وئی پیکه وه دهنووستن. نیوه شه وان که کوٚلانه کان چوٚل ده کران هه ردووکیان وه کوو پشیله خوٚپریه کان ده چوونه په نای گردیک له زبل و له وئی پیکه وه سیکیان ده کرد و له قاقایان ددها و مهست و بیخه بهر له دار و دونیا خوٚیان ده پلکانده چ زبل و عه لاهه دادرا و تویکله میوه و هه موو شته پیسه کانیتره وه و پاشان ئاسووده و ئارام تاکوو به یانی دهنووستن و به یانی دهمه و نیوه پوٚ به ژانه سه ره وه پوٚژیان ده کرده وه و له دووی ماده ی هوٚشبه ر و پاروه نانیک له م کوٚلان بو ئه و کوٚلان ده سوورانه وه ، یان دزییان ده کرد یان سوالکه ری جار وباریش کوره شاتر سنه ی ده دایه گاندا له په نای شوورایه کی به رزی کوٚلانه

چوّل وهوّله كاندا يان له په نای گرده زبلدا ، هيچ جياوازيه کی تيدا نه بوو که ئه و له شفرؤشيه له کوؤ پروو بدات گرینگ ته نيا بره پاره يه ک بوو که له پيناو له شفرؤشيه کانی سنه دا وه چنگيان ده خست ورؤژه کانيان پيه وه ده گوزه راند.

پووره مينا هه ستي کردبوو که ئه و هه موو پاره يه له گوّل و گولّو فروشتن وه ده ست ناکه ون ، بويه هه نديّ پوژ هه رکه کوره کانی له مالّ ده رده چوون وه دوو ياندا ده که وت و بيّ ئه وه خوؤ ئاشکرا بکات ته کسييه کی ده گرت و به شوپينااندا ده پوښت. پووره پاش چه ندين جار که له دووی کوره کانيدا پوښت بوؤ ده رکه وت که ئه وان ته نيا شه وانى جيژن و هه ينى به فروشتنى گوّل و گولّودا خه ريکن و پوژه کانيتر به ره به يان ده پونه بينا به رزه که ی به رانبه ر به گوپرستان و له وئى يه ک دوو کاترمير ده ميننه وه و پاشان له ماتوره کوئه که يان سه رده که ون و به ر ئه و شوپيانه که پووره نه يده زانى کوپنه ن ليده خوړين . له و پوژانه دا که پووره ئيدى نه يده توانى شوپنى کوره کانی هه ل بکات ، نزيکه و ئيواره ده گه رايه وه بوّ مالّ و که چى ده يدى هه ردوو کوره که ی به گيرفانه ليوانليوه کانيانه وه له ژووره که دانيشتوونه و خه ريکی خواردنن و زور به پروو خو شيه وه سلّويان له دايکيان ده کرد و ده يانگوت «دایه ئه مپو گوّل و گولوايکی ئيگجار زورمان فروشت، بروا بکه زور ماندووينه زوررر». پووره ميناش ده تگوت ليوه کانيان دووران دووه ته يه کدا هيچى نه ده گوت و چاوی ده برپه گيرفانى کوره کانی که وه کوو مه مکى گه وره کچان هه لماسى بوون و له کاتى هه نگاو هه لگرتياندا شه په شه پيان بوو. سنه يه ک نووکه ده رزی له بارودؤخى خوؤ تينه ده گه يشت.

زښه ب پووسفي

هه ر بيري به لای نه وه دا نه ده پویشته که ئایا ده کریت نه وه به شیوه یه کیت زیان باته سه ر؟ ئایا جگه له نه وه زعه ده کریت به ئوسلو و پیکیت گوزران بکات؟ سنه پیی و ابو له سه ر ته ختی پاشایه تیدایه و جوانترین و خوشتین زیانی هه یه. هه سته ده کرد هه موو پیاوانی نه وه دنیایه عاشقی نه ون و حازرن له ری خه مزه یه کی نه وه بهرن. پیش له ئالوده بوونیشی هه روا بیری ده کرده وه. له و پوژوه که له جوانیه بی هاو تاکه ی تیگه یشت غرور هه موو روچ و دهروونی ناخنی. پییوا بوو شاجوانی نه وه دنیایه خویه تی. دایکیشی وای فیری کرد بوو که ده توانیت له ری نه وه جوانیه دا بگاته هه موو داخوایکی. نه گه له کاتی پیاسه دا کوره گه نجیک له ته نیشته نه ودا تیپه ریایی و سهیری نه می نه کرد بایئ ئیدی خه ریک بوو خوئی شپ بکات، له نه نقه ست وای ده کرد که کابرای ریوار به ره و نه م بسوورپته وه و سهیری بکات.

یه که م قوربانیه کانی سنه براکانی بوون چونکه تا دهیتوانی خوئی هه لده کشایه سه ریاندا، بایه خی به قسه یان نه ده دا و قسه قسه ی خوئی بوو له مالدا. براکانی له نه وه گه وره تر بوون به لام زاتیان نه ده کرد له بهری فزه یان بکه ن. به رانبه ر به هه ر داخوایکی نه گه ر بیانگوتبایی نا، سنه ی جنیو باز به قسه ی خراپ و قیژه، قیژ لیان به رده بوو و له هه موو وته یه ک په شیمانانی ده کرده وه. پاش براکانی نه وره ی هاو پییه کانی گه یشت به تایه ت هه ساره ی هاو پوولی. که ده پویشته پیاسه و بازار زور فه خری ده فروشته هه ساره و نه وانیت و هاو پوله کانی به رانبه ر به هه مووان سووک ده کرد و پیانی ده گوت «کچه

گه مژه کان « یان » گرووپی ناشیرینگه ل. « هیدی، هیدی هاوړپیانى دووریان لیگرت و به تهنی مایه وه. هه ساره ش هه رکه بیستی سنه ئالووده کراوه خوئی لی دوور خسته وه. سنه به تاق و تهنیا مایه وه. پاش ئه وان پووره مینا که و ته بهر په لاماری غروور و تانه و ته شه ره کانی سنه ی ئالووده وه تا ئه و راده یه که جار و بار هه رکه تووره هه لده گه را له دایکی ده دا و به شق لیی به رده بوو و جنیوی زوری پیده دا. له کو تایشدا له گه ل کوره شاتر له مال ده رچوو و ئیدی وه کوو کچی ئه و مال له نه گه راپه وه بو لای دایکی. له و کاته دا دایکی تیگه یشت که سنه ئیدی خراپ بووه خراپ.

هه رگیز براکانی بیریان له وه نه ده کرده وه سنه ی هه ژار وای لیبت و له شی بای تو سقالی تلیاک یان شووشه بفروشیت. کوره شاتر کړپاری بوئی ده نایه وه وله هه ر کون و قوژبنیک که ده سته که و تباپی سنه ی ده دایه گاندا و پاره ی پی درده هیئا. سه ره تا نه یده هیشت که س ده ستی بو بیات و به تهنیا خوئی له گه لیدا بوو. پاش ئه وه که له مال رفاندی تا ماوه یه ک تهنیا خوئی له گه لیدا ده نووست. نزیکه و مانگیک سنه ی ده برده نانه و اخانه که و بی ئه وه که س پی بزانتیت به ره به یان ده یه نارده دره وه تا کوو ده مه و ئیواران که هه مدیسان ده یه نیاه وه و پیکه وه بوون تا کوو به یانی؛ به لام زوری نه خیاند که خاوه ن کاره که به و ئاکاره یانی زانی و کوره شاتری ده رکرد و ئیدی له و پوژوه وه هه ردوویان ئاواره ی در و ده شت و کولان و شه قامه کان بوون. بو ماوه یه ک خویمان خسته مالی هاومال و هاو پیاله کانیا نه وه به لکوو کوره که ئیشیک بدوژیته وه به س ئالووده

زئنه ب بووسفی

بوونه که یان نهیده هیشت له سهر هیچ کاریک بگرسیتته وه و سه قام بگریت. چهن رۆژو جاریک له شوینیکدا کاری ده کرد و پاشان پیمان ده زانی که چکاره یه و خیرا ده ریان ده کرد. له مأل پریق و هاوشانه کانیشیدا نه یاتوانی فره تر له چهن رۆژیک بپینه وه و ههمدیسان ده رکران و ئیدی نه پاره یان بو مابوو وه و نه ک شوینی مانه وه، بویه کوره شاتر دهستی کرده سوود وهرگرتن له جهسته ی سنه. ئایا براکانی له راستیدا نه یانده زانی سنه چۆناوچۆن ژیان ده گوزه ریئت؟

سهره تا کپپاره کان زور زه وقیان له سهر سنه دا بوو وپاره ی باشیان بو نووستن له گه لیدا ته رخان ده کرد. بویه ئه و دووانه فه تره یه ک توانیان خانوویه ک بگرنه کرئ و له مألدا کپپاره کان ده چوونه سهر سنه.

پوره مینا به رده وام سهری له وه هه موو پاره یه که کۆره کانی خریان ده کرده وه سوور ده مایه وه. «ئایا ئه و هه موو پاره یه له ده رقنگی مردوو هه کانه وه وه ست ده که وتن؟» «ئایا ئه و هه موو سه رخۆشییه ته نیا له سهر گول و گولۆ فروشتنی سهر قه برانه وه بوو؟» «ئایا کوره کانی هه مبالی به ردی سهر قه بران بوون یان هه مبالی به ردی سهر خه زینه که توانیوو یان ئه و هه موو پاره یه خر بکه نه وه؟». پوره مینا زاتی نه ده کرد ئه و پرسیارانه له کوره کانی بپرسیت چوونکه له وانه بوو ئیدی پاره و ماره فتنستنت.

کوره شاتر ئاماده نه بوو بچپته داوای سنه وه. سنه هه رکه بیستی کوره شاتر به بپشمیه وه ده لیت: «من ژن خواز نیم» مات و بیده نگ له ژیر لیویه وه زمزمه ی کرد: «ئهی من چ

بکه م؟ « گوره پیکه نی وگوتی:» جارّی بیر له هیچ مه که ره وه ..
 وه ره بزانه چیم بوّت کریوه « ... و له لیواری تاقه که وه باکسیکی
 هیئایه خواری و کردیه وه، گووشیه موبایلیک بوو. بزه نیشته سهر
 لیوانی سنه و هه موو تاریکاییه کانی دونیای پرووناک هه لگه رانه وه .
 کوره شاتر له حالیکدا ده می خستبووه نیو ده می سنه وه دهستی
 کرده ژیر ته لیسو ئارده که و گرمۆله یه کی ده رهینا. سنه به چاوی
 پر له مه ستیه وه بو دهستی کوره که ی روانی. کوره له توّی
 گرمۆله که شتیکی ده رهینا و گوتی: « ئه مه پاییه» من عاشقی
 پاییم ، که مژیکی لی بدهم دونیام لی ده بیته به هه شت.. دونیام
 ده بیته توّ..»

به رانه ر به گورستانی به هه شتییه کان بینایه ک کرا بووه و
 کوره جه هیلیک کرا بووه مودیری بیناکه و کهس نهیده زانی
 ئیش وکاری کوره جه حیل چیه و ئه و بینایه له سهر چی
 خراوه ته وه. جه هیله که له پشتی میزه که داده نیشت و لاسایی
 مودیر و بهر پر سه کانی ده کرده وه و هه ندی بهرد و قاپی وینه ی
 مردووه کانی له ته نیشتی کۆله کانی هۆله که وه دانا بوو و
 بهرده وام خهریکی موبایله که ی بوو، یان تیلی ده کرد یان تیلیان
 بوّ ده کرد. هه موو به ره به یانیک سهره تا پیش له هه موو ئیش
 و کاریک براکانی سنه ده چوونه خزمه تی کوره جه حیل و
 بهرز سه لامیان لپی ده کرد و ده م به پیکه نین لپی نزیکه وه
 ده بوونه وه و جه هیله که ش بی ئه وه و لامیان بداته وه و ته نانه ت
 سه پریکیان بکات له عه لاگه ره شه که ی بن دهستی دوو باکسی
 بچووکی ده رده هیئا و ده یخسته سهر میزه که و به نه رمی سهری
 به ره و براکانی سنه راده وه شاندا . واته هه لیبیگرن و برۆن ئیدی.....

به تهنی بگه پرته وه بو مال . له ماله وه سه ره تا كه سيان لهو به سه ره اته ی سنه ی تینه گه یشته . پووره مینا هه ر بیری له وه نه ده كرده وه كه سنه ئاواى به سه ردا هاتووه به لام پاش دوو سى حه وته براكانى هه ر كه سنه یان لهو وه زعه دا ده بینى چاویان لیى پاده ما و بو یه كتریان ده پروانى . وه زعى زور خراپی سنه واته قیژه قیژی پاش گه رانه وه بو مال . لیدانى سه رى له شوورا چلكنه كانى مال نه یه ك جار به لكوو شه ش حه وت جار ، زرم...زرم ، جار وباریش دلۆپه خوینیك له ته ویلییه وه داده تكایه سه ر كه پوی . جار یكیش په لامارى چه قوه كه ی دا بو ئه وه رگی مه چكى بپریت .

یه كه م جار كه ئه فسه رى ئیشكچی عاشقى سنه بو ، تازه سنه ئالووده كرا بوو و یه كه م جاریش بوو كه مه عموره كان له گۆرستانی تایله بینووویان . سنه و زۆر به ی ئالووده كان كه له مال ده رده كران یان شوینیان شك نه برد بو مانه وه ده مه و ئیواران ده چوونه نیو قه بران و له گه ل كیله كاندا ده سته و مل ده بوون و له وى شه ویان پوژ ده كرده وه . جار وبار مه عموره كانى كه لانته رى ده رویشتن بو سه رقه بران و هه ندی كه سی ئالووده یان ده گرت و قۆل به ستیان ده كرد و ده یانیان برده كلانته ریه كان و له وى رایانیان ده گرت تاكوو به یانى و له كۆتاییدا ته حویلی مه حكه مه یان ده دا .

یه كه م پوژ كه سنه یان هینا به ریكه وت كا برای ئه فسه رى ئیشكچیش تازه په وانه ی ئه و پاریزگایه كرا بوو و به رپرسه كانى ئه فسه ر هه ندی شه و ئه ویان ده یانه نارده ئه و كه لانته ریه تاكوو وه كوو ئه فسه رى ئیشكچی و به رپرسیاری شه وانه له و

که لانتیره دا ئیشی خوئی به پریه وه بیات . ئەفسەر له یه کهم چاو پیکه وتینیدا له گه ل سینه ، ههستی کرد ته زوو یه که به له شیدا هه لگه را . سه رسوورماو و چه په ساو له جوانیه که ی سینه رامای . پاش چهند چرکه پرووی له یه کیک له مه عموره کان کرد و گوتی : «ئه مه تان بو هیناوه؟» مه عمور ولامی دایه وه : «ئه لاین ئەمه ش ئالووده یه.» ئەفسەر بهو وته یه سوور هه لگه را و زاری وشکی وشک ببوو. ئەفسه ره له سینه نزیکه وه بوو وگوتی: «جه نابتان پرابلمتان هه یه ؟» سینه سه پریکی ئەفسه ره که ی کرد و مه ستانه له قاقای پیکه نینی دا و گوتی: «به لئی به لئی هه مه قوربان ده ی فه رمایش؟» ئەفسه ره که مات و بیده نگ هیچی پئی نه گوترا و ته نیا له سینه رامای بوو. پرووی له مه عموره کانی کرد و گوتی: «پپوه نندی بکه ن به مأل باوکیه وه بزاینن ئەم خانمه کتیه.» سینه په قه می مائی خو یانی دا به مه عموره که و خیرا تیلیان بو پوو ره مینا کرد و براکانی هاتن و زوریک له ئەفسه ره که پارانه وه و پاش دو اندیکی زور و چه چه ئالود له کو تاییدا دهستی ئەفسه ره که یان ماچ کرد . ئەفسه ره که زوریک سه پری سینه ی کرد و گوتی: «ئاگاتان لهو خوشکه تان بیت ، ئاخر چون هیشتووتانه شهو پرواته سه ر قه بران.» سینه بزیه کی برده وه و مه ستانه سه پری ئەفسه ره که ی کرد. براکانی سینه که بوئی گول و گلویان ده دا سینه یان برده وه بو مأل.

سینه تازه به هه شتی دوزی بو وه وه. به س ته نیا له گه ل کوره شاتردا ههستی به به هه شتی خودا ده کرد به لام هه ر که ده گه رایه وه بو مأل ، پاش دوو یان سی کاتژمیر ده بووه سه گ، ده بووه گورگ . له هه موویان ده وهری و که سیان زاتی نه ده کرد له بهری فزه ی

بکات وا تووړه و هه راسان هه لده گه را که که س پیی نه ده کرا
بلیت ئه ری کچه ئه وه بو وا ده که یت.

زوری نه خایاند که براکانی له ده سستییه وه وه پزه بوون و هه ربه م
نابونه وه خویمان بوون که یه که م جگه ره یان بو داگیرساند
به لکوو ئارام هه لگه پرتیه وه تا کوو وه کوو جاری جارانی لی بیته وه
. جگه ره که تا راده یه ک و بو ماوه یه کی کورت ئارامی کرد .
هیډی، هیډی سنه خان پوژ بوو دوو پاکه ته جگه ره ی ده کیشا .
براکانی له گه ل ئه وه دا که به رده وام بوئی گول و گولویان لی
ده هات و هه لبه ز ودابه زی گیرفانه کانیان له کاتی راکه راکه دا
له شه په شه پی مه مکی ژنه قه له وه کانی ده کرد و فره فره
پووره میناشیان به و هه لبه ز و دابه زه دلخوش کرد بوو، پاش
ماوه یه کیتر شه وان له کاتی گه رانه وه دا مه شروو بیانیش بو سنه
ده هیټیا به وه که به لکوو تا هه تا هه تایه ئارام بگرت و زوړتر له وه
سه ر ئیشه یان بو نه یتیه وه .

کړپاره کان بو وه دستخستنی سنه ی له شفرؤش و ئالووده ده تگوت
تووشی کیبه رکییه کی مه خسه ره بوونه . له پال ئه وه هه لسو و که و ته
ناشیرینه یان کوره شاتر «شوشه» و تلیاک» یشی ده فرؤشته
کړپاره کان و پاره ی ده خسته سه ر پاره و خرینگه ی گیرفانه کانی
ده هات . له نیو پاره دا مه له یان ده کرد خو ی و سنه ؛ به لام تا
ده هات راده ی ئالووده بوونیان به رز و به رز تره وه ده بوو و
به م بوونه وه شوشه و تلیاک ی زوړتریان به کارده هیټا ده کرد .
خه لکانی کی زوړ ناحه ز و بی ئه خلاق ده چوونه مالیان و به رده وام
ده نگی هه را و هوریا و قیره و نیړه و داد و بی داد له مالیانه وه
ده هات . ته نانه ت نیوه شه وانیش ده نکه ده نگیان بوو و خه لکیان

له ئیستراحت و خه و بئ بهش ده کرد. چهند جاریش ده ر و دراوسئ ده چوونه سهریان و شکاتیان ده خسته بهریان به لام ئەوان به چه قۆ و داره کۆته ک ده چوونه پێشه وه له دراوسئیه کان . گوئیان له کهس نه ده دا و خه ریکی ژیانه سهیر و سه مه ره که ی خۆیاندا بوون و ناگیان له دنیا نه ما بوو.

کئ ده لیت سنه نه خویننه وار بوو. به لئ سنه له قوتابخانه دا ده رسی ده خویند و قوتابییه کی باشیش بوو له وانیه هه مووی ئەو کاره ساتانه و ئەو چه ره مه سه ریا نه خه تای هه ساره ی هاو پۆلی بووه که سنه ی فیری چاو پرشتن و دونیای کوره کان کرد ؛ به لام گوایه نه ده بوو سنه ی تازه پێگه یشتوو له گه ل ره گه زی تیردا ئاشنا ببوایئ؟ ئایا ده کرا کچه جوانیکی وه کوو ئەو ته نیا له دونیای کچانه دا بمینیته وه و با لئ نه بیئت؟ سنه با لئ ببوو به لام وا توند و یاخی بوو که بو کهس رانه دگيردرا. هه زی له عه شق و عاشقی ده کرد ، هه زی له جل و به رگی جوان جوان ده کرد و که ل و په لی ماکیاژی ده کپی و به دزیه وه به کاری ده هینا. له گه رانه وه له قوتابخانه دا له گه ل هه ساره ی هاو ریئ ده چوونه نیو «گوزه ر» و له وئ سوورا و سپیاوی هه رزان و ستیانی پینج هه زاریان ده کپی. که پیاسه یان ده کرد و چاویان ده که وته کوره گه نجیک له ئەنقه ست خۆیان ده له رانه وه و مه مکی خۆیان قوته وه ده کرد و به رز پیده که نین. ده ستیانی ده هینیه سه ر سمت و که مریاندا و به رز گالته یان ده کرد له گه ل یه کدا ، به و جوړیه که سه ره نجی کوره کانیا ن به ره و لای خۆیان راده کشا. زۆر به ی هه ره زۆری خه لکی شارۆچکه ی «سه رسه ر» بریتی بوون له و که سانه که به جوړیک کیشه یان بوو له ژیاندا.

یان دز بوون و پۆلیس له دوویاندا دهگهرا و ئەمانیش له مآل ومآلباتیان هه لاتبوون یان هه ژار و بی پاره بوون و هه ندیکیان ناچار ده بوون له و پرووه وه له شفرۆشی بکهن یان له ئیش و کاری ماده هۆشبه ره کانداهه ولیان ده دا به لکوو بپه پاره یه ک ده ست بخهن بۆ گوزه رانی ژیانیان.. هه لبه ت خه لکی باشیشیان تیدا ده ژیا به لام ئیدی سه سه ریه کان به گشتی ئاوا به ناوبانگ کرا بوون.

سنه و کوره شاتر وایان کرد بوو که ئەو خه لکه به ده ستیانه وه هاتبوونه یاس ، سه سه ریه کان سه رسامیان گرتبوو له تاو کیشه کانی مآل سنه خانداهه ، چهن د جاریش پاپۆرتی ئەو دوو که سه یان دا به لام خیرا به رده دران.

دراوسییه کانیان هه ر تینه گه یشتن چۆناو چۆنه که ته نانه ت یه ک شه ویش سنه و کپیاره کانی و کوره شاتر نه ده چوونه زیندانه وه . هه لبه ت هه ندی له کپیاره کانی سنه خۆیان مه عمووری که لاتنه ری و پازگا کان بوون و له وانیه کوره شاتر له پری ئەوانه وه بوو که هیه چ پاپۆرتیک نه یده پیکا و هه موو کاتیک خیرا ده گه رایه وه سه ر ئیش و کاریان.

سنه کچه جوانه که ی گه ره کی چوار باخ بوو. نازداری دایک و براکانی بوو. ده چوو ه قوتا بخانه و وه کوو هه موو جوانه کچانی تازه پیگه یشتوو خولیا ی هاوسه ریکی باش و مآل و مندالیکی خۆشی له سه ردا بوو. هه رگیز بیری له و ژیا نه گه تیه که تووشی هاتبوو نه ده کرده وه و سه یریش له وه دا بوو که له پاش ئالووده بوونی قه ت هه ستی به وه نه ده کرد که ده کریت خۆی له و ماده هۆشبه رانه رزگار بکات و ژیانیکی باشت ده ست

زئنه ب پووسفی

پئی بکات . که کوره شاتر بهو شیوهیه سوودی لی وهرده گرت و ئەو هه موو پیاوهی دههینایه سهری قهت دهرفته تی ئەوهی پینه ده درا که بیژ له ژیانی خوئی بکاته وه . بیری له وه نه ده کرده وه که ده بی هه وئیک بدات و خوئی له ئالووده بوون رزگار بکات و خاوین بیته وه . پئی وابوو که ناکریت و ئەو ناتوانیت ، نه ده کرا، نه ایده توانی. ناا ، نااااا نه ایده توانی . له نیگای خویه وه تازه ئیدی ئەو ژنیکی ئالووده ی له شفرۆش بوو که جار و بار ته نانهت نه ایده توانی ژمه نانیکی باش له دریزهی رۆژدا بخوات و له هه مان حالیشدا که ماده که ی به کار دههینا خوئی به شازنی ژنان ده دی و کوره شاتریشی به پاشای پاشایان دههاته پیش چاوان. ته نانهت به رانهر به ئاوینه که ش

تا دههات سنه لاواز و بیژه نگتر ده بووه وه و نه خووشی هیدی ، هیدی خه ریک بوو داگیری بکات . ئیدی که س و کار و دایک و براکانی بوئی نه ده گهران ، ئیدی لای که س گرینگ نه بوو که ئایا سنه ی جوان له کوئی ده ژیت، چ ده خوات و چ ده پۆشیت. سنه خه ریک بوو هه ر به ته واوی له یاده کان پر واته وه.

ئه فسهری ئیشکچی هه ر که تیگه یشت کوره جه حیلکه ی بینای به رانهر به گوپرستانی به هه شتییه کان ماده ی هۆشبه ر ده فرۆشیت و یه کیکه له ئەندامانی مافیای ماده هۆشبه ر له مافیای ئەمدا و له واقیعدا بو ئەم ئیش ده کات و بو خووشی دار و ده سته یه کی ناوه ته وه و براکانی سنه ش که به رده وام خرینگه خرینگه گیرفانه کانیان دههات ده میکه له ریزی دار و ده سته ی کوره جه حیلدان و ناراستوخۆ بو ئەم ئیشیان ده کرد ، زۆرئیک پئی خووشحال بوو چونکه تیگه یشت ده توانیت له و

رېښه زوړتر و زوړتر له سنه نزيکه وه بېت. ههستی ده کرد
 ده توانیت سنه له نالووده بوونه که ی دهر باز بکات و پاشان
 ده یکرده بووکی خوئی. ههستی ده کرد ده توانیت نه و سنه یه که
 له واقعدا له رپی مافیای ماده هوشبه رکانی نه مه وه نالووده
 کرا بوو، به خته وه ر بکات.

دایکی سنه تیگه یشتبوو نه و پاره یه که پوژان کوره کانی
 ده یانپنایه وه ته نیا له رپی گول و گول او فروشتنه وه خر نایته و
 به م بونه وه دهستی کرده دزی کردن له پاره ی کوره کانی و جارو
 بار بره پاره یه کی ده خسته لا، تا کوو جگه ره و مه شرووب بو سنه
 بکریت تا کوو سنه نارامی پییدا هه لگه رپته وه . به لکوو بتوانیت
 کاتیک که سنه ی رپه ش ورووت ده هاته بهر مال وه کوو
 دایکیکی دل سوژ شتیک بداته ده ستیه وه، تا کوو زووتر نه و کچه
 نالووده یه ون بوابی له به رچاوانییه وه ، تا کوو هه مدیسان ههستی
 بکر دبابی نه و هه رگیزا و هه رگیز کچیک نه بووه به نیوی سنه ی
 جوان ، سنه ی شاپوانی چوار باخ ، تا کوو له بیر خوی بکاته وه
 که سنه ی نالووده کرا و هه رگیزا و هه رگیز کچی نه و نه بووه.

نه فسهری ئیشکچی له تارانوه هاتبوو تا کوو مافیای ماده
 هوشبه ره کان بگریت و له چاره رپه شیدا خوئی عاشقی یه کیک
 له و قوربانیا نه ببوو که به ماده هوشبه ره کانی نه مه وه نالووده
 کرا بوو. واته سنه ی قوربه سهر که تا ده هات لاوازتر و نه خوشتر
 ده بووه وه . له و راده یه که بتوانیت به ئسانی بیژیت «له شی
 سنه له دارزیندا» یه.

قامکه کانی سنه برینیان تیکه وتبوو. ده م و پلیشی هه روا . شوین
 به شوینی له شیشی هه روا . ئیدی که س هزی لی نه بوو له

زئنه ب بووسفی

گه لیدا سیكس بکات یان لانی کهم چاره که سه عاتیک ماچ و مووچیک یان لاواندیک به عه شقه وه .

کریاره کانی سنه کو تاییان پی هاتبوو. کوره شاتر وه خته بوو شیئت بیئت ته نانهت سنه ی برد بو لای دوکتور. دوکتوره کهش ده رمانیکی زوری بو سنه دابین کرد به لام سنه ده رمانه کانی داته کانه نیوان یه کیک له جوگه قورن اوه کانی نایسه ره وه وخیرا خوئی گه یانده ماله وه بو ساز کردنی ناگریکی باش و به پهله خه ریکی ناماده کردنی به ساتی تلیاک و شووشه و جگه ره و.....

کوره شاتر سنه ی به ردا. ده ری کرد . تیر وپر کوتای و به مست و له قه و زلله له مال تووری دایه ده ری. ئیدی کهس سنه ی نه ده وه یست. ناکامی سنه گه یشتبوو، سنه په نای بو هه رکهس ده برد ده رگایان به پروویدا داده خست. چ هه ولی دها پاروه نانیک وه چنگ بخت ، نه ده کرا. راکه راکه ی ده کرد به دووی ماده ی هوش به ردا، له دووی تلیاک و شووشه دا به رده وام ویل بوو بهس دهستی نه ده کهوت، ته نانهت له ته جگه ره یه کی ده ست نه ده کهوت تا کوو چهند چرکه یه ک ده می خوئی پیی تال بکات. دوایین په نای که لانته ری بوو ، جگه له که لانته ری هیچ شوینکی بو نه مابوو وه . ئه فسه ری مافیایی ببوو پشت و په نای سنه ی قوربانی.

ئه فسه ر سهرتا به روو خووشیه وه ریگای دها، پاره ی ده خسته گیرفانییه وه، خواردنی بو ده کری و به ساتی تلیاک و شووشه ی بو ساز ده کرد به لام جار و باریش وه رزه ده بوو . ههستی ده کرد ئیدی تاقه تی سنه ی پی نه ماوه . نه یده وپرا ئیدی بیبیتته وه ، به لام

نه‌خایاند که بیوو به سه‌رده‌سته‌ی چهند ژن و پیاویکی ئاواره‌ی ئالووده‌ی بی خان و مان . نیوی ده‌کردبوو سنه . که‌س زاتی نه‌ده‌کرد ده‌مه‌و ئیواران له‌ته‌نیشتی گۆرستانه‌که‌ی «تایله» وه‌تیبه‌پریت چوونکه له‌وانه بوو سنه ودارو ده‌سته‌که‌ی ریگیان پئ بگرن و پرووتیان بکه‌نه‌وه . زۆربه‌ی ئه‌و پۆژانه که سنه ریگیای به‌برا ودایک و جار و باریش پیره‌پیاو و پیره‌ژنان ده‌گرت ، ئه‌فسه‌ری ئیشکچی و مه‌عموره‌کانی ئاگادار ده‌کران و ده‌هاتن و سنه‌یان قۆلبه‌ست ده‌کرد و ده‌یانبرد به‌لام هه‌رکه سنه هه‌نگاوی ده‌نایه که له‌ئانته‌رییه‌وه ئه‌وه‌نده ده‌یقیژاند و جنیوی ده‌دا که ناچار ده‌بوون پاش چهند کاتژمی‌ریک به‌ری بده‌ن و خۆیان له‌ده‌ستیه‌وه‌پزگار که‌ن.

براکانی سنه له‌گه‌ل ئه‌فسه‌ری مافیا راویژیان کرد و ئه‌فسه‌ر گوتی: «ئیه‌وه ماله‌که‌تان بفروشن و خۆتان له‌سنه ون بکه‌ن، ئه‌م کچه‌یاخییه‌دابنن بو‌من یا‌پای دینم به‌دلی خۆم یان» براکانی سنه ماله‌که‌یان فروشت و خۆیان ون کرد. ئه‌دریسی مالی نوویان به‌که‌سیش نه‌دا . سنه تا ماوه‌یه‌ک له‌دوویندا ده‌گه‌را و چه‌قۆی لیان تیژه‌وه ده‌کرد به‌س نه‌مابوون، پۆشیتبوون. ئیدی گول و گلاویشیان نه‌ده‌فروشت. ئیدی هه‌مبالیان نه‌ده‌کرد. به‌ردی گۆره‌کان له‌جیی خۆیاندا مابوونه‌وه و که‌س له‌بیری جیبه‌جی کردنیان نه‌بوو . سنه ئیدی نه‌یتوانی بیانده‌ژۆزیته‌وه. ئیدی ده‌ستی پیمان نه‌گه‌یشت . بۆیه سه‌رگه‌ردانتر له‌هه‌موو کاتیک نه‌یده‌زانی چ بکات. زۆر ماندوو بوو. دوو پۆژ بوو که نه‌یتوانی بوو پاروه‌نانیک وه‌ده‌ست بخات. خوماری خوماریش بوو. ده‌م و لووت وده‌ست وقاچی ده‌خوران . له‌برینه‌کانی خوین چۆره‌یان

ده کرد. تا ټه و راده یه که ئیدی هاوماله ئالووده کانئ نه یانده و یرا له گه لیدا دابنیشن. خو یان لئ دوور ده خسته وه. دوا یین شه و له گوړستانی تایله دا سنه تاق و ته نیا شه وی به رۆژ گه یاند. ته نیا یه ک که سیش له وئ نه مابوون. خو یشی وه کوو مردوو ه کان، وه کوو تارماییه کان له نیوان گوړه کاندا ده سوورپایه وه و ئه سرینی داده باراند.

سنه دوا یین رۆژ تا کوو ئیواره خو ی پاگرت، برسی وتینو ونه خو ش و خومار خو ی ده کرده کیش و وه کوو ماری بریندار خو ی ده خشانده ئه م کو لان و ئه و کو لاندا. له کو تایدی رۆیشته بهر که لانت هریه که. به ری که وت ئه فسه ری ئیشکی ئه و شه وه نه و ره شه وی بوو. یه کی که له مه عموره کان هه والئ هاتنی سنه ی بو ی برد. سنه یان برده هو له که وه و ئه فسه ره که نیگای خشانده سه ر ئه و سیمایه که سنه بو خو ی درووستی کرد بوو. سنه وه کوو په ر ه سیلکه یه کی نیگه ران ده له رزیا و ده چوقیه وه. ئه فسه ر ئامازه ی کرده مه عموره کان و خیرا که لانت هری چو ل کرا. سنه ده چوقیه وه و ئه فسه ر تیلی بو براکانی سنه کرد که به شه وق وزه وقه وه خه ری کی ئیش کردن بوون له گه ره کی نویدا، نه گولیان ده فروشت نه گولاو. ئیشیکتر بوو، ئیشیکتر. ئه فسه ر ده می لکانده گووشیه که و شتیک ی گوت. سنه له و و ته یه تینه گه یشت. پاشان ئه فسه ر هه ستایه سه ر خو ی و له سنه نزیکه وه بوو. گوتی: «برسیته؟» سنه سه ری دانه واند و هیچی نه گوت. ئه فسه ر رۆیشته ژوو ره که ی خو ی و له سه ر خو و ئارام له فه یه کی له عه لاگه ره شه که ده ره ینا و له ژوو ره که هاته ده ری و له فه که ی به ره و سنه گرت. سنه ده له رزیا وه یچی

زئنه ب بووسفی

نه ده گوت، له فه که ی وه رنه گرت و وه کوو خوئی مایه وه ، رهش و پرووت و نیگه ران له شی له له رزیندا بوو . ئه فسهر له فه که ی له زاری سنه دا نزیکه وه کرد. سنه قه پیککی بچووکی لئی گرت به لام خیرا تفی کرده وه سهر زه وینه که و هو له که ی شپرز کرد. ئه فسهر کاردانه وه یه ک نه بوو ته نیا به بیزاریه وه سه یری سنه ی ده کرد و ناکاو له فه که ی خسته سهر میزه که و پشتی له سنه کرد و به ئارامی دهستی کرده هات وچوو یه کی نه رم و تیفکرین و خوراندنی ریشه خه نه یه که ی . نزیکه و چه ند خوله ک هه روا تپه یری. که سیان هیچی نه ده گوت . ئه فسهر جگه ره یکی داگیرساند و له لئوی سنه وه نزیککی کرد ، ناکاو سنه تووره هه لگه را و دای به ژیر دهستی ئه فسهره که و دهستی کرده قیژه قیژ و جنیو دان. ئه فسهر زلله یه کی لیدا و تووری دایه بنی هو له که وه. سنه هیستریکانه ده یقیژاند . که س نه یده و پرا بیته هو له که وه . ئه فسهر به و په یری تووره ییه وه له سنه بهر بوو. به مست وله قه لئی بهر بوو. لئی ده دا و کفری پیده کرد و ههر تینه گه یشت که ی و پاش چه ند خوله ک سنه بیده نگ بوو، ههر لئی ده دا و تفی لیده کرد و جنیوی پیده دا . له کو تاییدا ماندوو و هیلاک و داخ و تژی له تووره یی وازی هیئا . که باش هاته وه سهر خوئی بینی سنه خو لپانی خوینه و سه ری داتیشیاوه و به شیک له میشکی دا پزاوه ته سهر زه وینی بن شوورای هو له که . توژیکیتر هاته خویدا و وریا هه لگه رایه وه. دانه و ییه سهر له شه بی گیانه که ی سنه. تیگه یشت که کاری له گه ل سنه دا ته واو بووه. خیرا بانگی له مه عموره کانی کرد و له گیرفانی پالتوه که ی دهسته کلپیککی ده ره یئا و له دووی

کلیلی په‌قمی «۸۹» دا گه‌را . کلیله‌که‌ن زۆر بوون و هه‌رکامه‌یان خالیکی بچووک‌ی په‌نگیان پییه‌وه بوو وه‌کوو نیشانه نیشان کرا بوون. جرینگه‌ جرینگ‌ی کلیله‌کان خه‌ریک بوون هه‌مدیسانه‌وه شیتی بکه‌ن . له به‌ر خوویه‌وه و کپ ، کپ ده‌یبۆراند : « ئه‌ی جنده ...جنده کۆجایی ئاخه ، واته‌ جنده له کویدا ئاخه . ئیتر مه‌به‌ستی له جنده کلیله‌که بوو یان که‌سیکیتر ، که‌س نه‌یزانی. مه‌عمووره‌کانی به‌ ترسه‌وه سه‌یریان ده‌کرد و نه‌یاند‌ه‌و‌پرا لپی نزیکه‌وه بن. له کۆتاییدا کلیله‌که‌ی دۆزییه‌وه. کلیلیک بوو به‌ خالیکی په‌شی ورشه‌داره‌وه . له‌سه‌ر کلیله‌که‌ نووسرا بوو» ۸۹» . ئه‌فسه‌ر به‌و په‌ری توورپی و له هه‌مان کاتدا شپرزیه‌وه داخورییه‌ مل مه‌عمووره‌کاندا : «خیرا که‌ن..ها ده‌ی دره‌نگه‌» . مه‌عمووره‌کانی بی هیچ پرسیارپک ده‌ستبه‌کاری کۆ کردنی لاشه‌ دافلیقاوه‌که‌ی سنه بوون.

زۆری نه‌خایاند بوو که‌ خرینگه‌ خرینگ‌ی گیرفانی براکانی سنه گه‌یشتبووه ته‌شق و له زه‌وق وشه‌وقی کوره‌کانیدا بوو که‌ پووره‌ میناش هاتبوووه سه‌ر زه‌وقی ژیان و دلخۆش هه‌لگه‌را بوو. ئه‌وان هه‌ر تینه‌گه‌یشتن و نه‌یانزانی که‌ی و له چ کاتی‌کدا تیلیان بو کرا که «وه‌رن لاشه‌ی کچه‌که‌تان وه‌ر بگرن .»

به‌ خیرایی رویشتن . به‌ره‌و که‌لانت‌ه‌ریه‌که‌ رویشتن. بی ده‌نگ و زۆر جیددی رویشتن . دایکی دوو دلۆپ ئه‌سرینی داوه‌راند و براکانی هیچ.

ئه‌فسه‌ره‌که‌ به‌ پیز و حورمه‌ته‌وه‌ رووی له دایکی سنه‌ کرد و گوتی : « نازانین که‌ی و چۆنا و چۆن و له لایه‌ن چ که‌سیکه‌وه و له سه‌ر چی کچه‌که‌تان رویشتوووه‌ ته‌ ئه‌و شووقه‌یه‌دا چوونکه‌

زئنه ب بووسفی

شووقه‌ی ۸۹ هین کابرایه‌کی بازرگانی زۆر پاره‌داره که له هه‌نده‌راندا ده‌ژیت و جار و بار بۆ کاره بازرگانیه‌کانی دیته‌وه ئه‌مشاره و بۆ ماوه‌یه‌کی کورت له شووقه‌که‌یدا نیشه جی ده‌بی‌ت و پاشان ده‌گه‌ریته‌وه بۆ هه‌نده‌ران.»

ئه‌فسه‌ره‌که به‌خه‌مه‌وه رووی له براکانی سنه کرد و گوتی: «به‌داخه‌وه بۆ خۆشکه باشه‌که‌تان، به‌راست سه‌ره‌خۆشیتان لی ده‌که‌م... هیودارم دوایین خه‌متان بی‌ت.. خۆتان خۆش.»

پیاوړک که بهردوام خه و به سندریرلاوه دهینیت

پیاوه خوڼه میښییه که هه رکه ده گه یشته بهر ئاوینه که خیرا دهستی بو بۆینباخه که ی ده برد و ده پروانییه ده م وچاوه پر چرچ و لوچه که ی و نیگایه کیشی ده خشانده سهر قژه ماش و برنجیه کانیه وه و زمزمه ی ده کرد: «ئالای له من. . که چهند پیاویکی خوڼه میښیم». به پرووی خویدا بزه ی ده برده و دوو پلټوکی به ئارامی ده وه شانده سهر سینکی کراسه که ی و به رزنامه ندیه وه دوو سئ فیکه ی ده کرد و له مال ده چووه ده ری. به یانیان کاتمیتری ده له خه وه له دستا و باویشکیکی لیده دا و ته واو جه سته ی به و باویشکه وه ده پلکانده خوښییه کی سهیره وه. که له قهره ویله که ی داده به زی بزه ی ده برده وه و دوو سئ مستی ده کوتایه سهر سینکی و له چه شنی تارزان نزم و کپ ده ییوژاند و ده چووه بهر ئاوینه که و به رز ده یگوت: «به یانیت باش ئه ی پیاوی خوڼه میښی.»

پاشان ده چووه حه مام و به که فیکه ی هه نده رانی و بوئخوښ خو ی ده ششت و بیری له خوښه ویسته که ی ده کرده وه و توند دهستی به خویدا ده هیئا وخو ی هه لده گووشی و به ده م گورانییه کی خوښی فارسییه وه له حه مام ده هاته ده ره وه: «مستم مستم ساقیا دستم بگير» . . . بیری ده خشایه سهر کافکا و زمزمه ی ده کرده وه: «نابی پیاو قژی بویه بکات، چ مانایه کی هه یه.»

بو خواردنی نانی به‌یانی ده‌چووه قاتی یه‌که‌م، خو‌ی له قاتی دوودا ده‌ژیا و ژنه‌که‌شی له قاتی خواره‌وه. ته‌نیا له کاتی خواردن و له بو‌ه‌ندی «کارگه‌لیتر» ده‌ر‌و‌یشته قاتی یه‌که‌مه‌و، هه‌لبه‌ت ته‌ویش له رووی ناچار‌یه‌وه، ته‌گینا ته‌و که پیاو‌یک‌ی خو‌له می‌شی بو‌و کوا بایه‌خی به خواردن و ته‌وانیتری ده‌دا. له قاتی یه‌که‌مدا هه‌ر که چاوی به ژنه‌که‌ی و ده‌ستی له ده‌ستی و ده‌می له ده‌می ده‌که‌ت له بی‌ری ده‌چووه‌وه که ته‌م پیاو‌یک‌ی خو‌له می‌شیه و نابیت بایه‌خ به هه‌ندی هه‌ستی شه‌هوانی خو‌ی بدات. تیرو پری ده‌خوارد و تیر و پ‌ریش ئیش و کاری ژن و شووی و پاشان هه‌مدیسان ده‌بووه‌وه پیاو‌یک‌ی خو‌له می‌شی که ده‌بوا له هندستان و به لفه دوانه‌یی عارفه هیندی‌ه که له دایک بوتای‌ی، واته «پۆشو» یان «مۆشو» یان، «شوشو» یان که‌سیکی وا....

به‌یانان به‌ده‌م بی‌ر کردنه‌وه له نیچه و عارفه‌کانی هندستان ده‌گه‌یشته قاتی یه‌ک بو‌ خواردنی نانی به‌یانی و پاشان ر‌و‌یشتن بو‌ ده‌وام، هه‌لبه‌ت زۆر‌به‌ی کاته‌کان ژنه‌که‌ی له‌و عانه‌دا که ته‌م بو‌ نانی به‌یانی ده‌گه‌یشیه قاتی یه‌که‌م له مالدانه‌بوو، له دووی کارو باری مال و پیداو‌یستیه‌کانی ژبانی خو‌ی ده‌چووه ده‌روه. که‌وایه ته‌و به‌یانانیش چاوی به ژنه‌که‌ی نه‌ده‌که‌وت. ژنه هه‌موو به‌یانیه‌ک خوانیکی خو‌شی بو‌ی ده‌پازانده‌وه و خو‌ی له مال ده‌رده‌چوو. خو‌له می‌شیه که چاشتانه‌که‌ی به تام و چیژیک‌ی زۆره‌وه ده‌خوارد و دواتر ده‌که‌وته په‌له په‌ل و خیرا فلچه‌ی ددانی ده‌دا و خو‌ی به جلو به‌رگیکی جوان ده‌پازانده‌وه و دووباره به‌ر ئاوینه و بی‌ر کردن له عارفه هیندی‌ه‌کان و

ژنه ب پووسنی

میدیتیشن و دلداره که ی و سیکسی ژنه ژاپونیه کان و خوانه خوښه کانی ژنه که ی و پیاسه ی هه نیان و مونا قشه فه لسه فه کان و هه موو پیاوه خو له میښه کانی دونه ته نانه ت هیدایه تی فارس زمانیش. له ئو تو مو بیله که ی سه رده که وت، له گه ل ئه وه دا که هه ستی ده کرد پیاو یکی خو له میښه، به خیرایی لئی ده خوری . به دم لیخو رینه وه جنیوی به و دنیا ییه ده دا: « ناخو بارودوخی ئه م کوردستانه که ی چاک ده بی ت»... «ئامان له و خه لکه نه فامه»، «ئه ک له دایک»، «سه یر سه یر ئه شا ئه و ژنه که مژه یه چو ن پری پی دراوه سیاقه ت بکه ت هه ی گوو به ریشی باوکت بو شو فیریت». جنیوی ده دا به خه لکی تینه که یشتوو له یاسا کانی شو فیری، به پولیسی چوار پریان و به چرای ترافیک و به حکومه تی گیل و که مژه و به ژنه سو زانییه زور گرانه کانیش چوونکه ئه و ژنانه زور جوان بوون و ده ستی خه لکانیک وه کوو ئه م نه ده که وتن و به م بو نه وه حکومه ت و یاسا و زل هیز و سوال که ر و بانزینی گران و گوشت فروش و خاوه نکاره که ی و هه موو فه لسه فه کان و به گشتی ته واو دنیای به تاوانبار ده زانی و له هه مان کاتیشدا پیی و ابوو لفه دووانه ی عارفیکی هیندیشه. له ده و امدا به تووره یی ده رده که وت. هه موو کاتیک به ناو چاو گرژییه وه سه یری خه لکی ده کرد به تاییه ت ئافره ته جوان و قه له وه کان، ده نگی لئیان به رزه وه ده کرد و به دزییه وه بی ئه وه خویشی تی بگه هینیت بو سمت و که م هری ئه و ژنانه ده پروانی و نا کاو بی ری ده که وته وه ئه م خو ی بو خو ی خو له میښه کی تی بگجار ته واوه و نا کاو ده ینه پراند: «کوره بابه من ده بووا له هندستان له دایک ده بووم نه ک له م ولاته. . بریا

که سیټک منی ده کوشټ. ..ئاای که خلاس ده بووم ئه وکات...بریا
 که سیټک منی ژاکاوی ده چنی.....ئای که من توورهم توورهم.»
 له کاتی ئیش و کاردا، له ژورره تایبه تیه که ی، جار و بار که
 ژورره که ی چوّل ده بوو هه وّلی ده دا خوّی به میدیته یشنه وه
 خه ریک بکات و پوّحی خوّی هینوۆتیزم بکات و بینرتیه سه ر
 دلّداره هه نده رانییه که ی. به رده وام له شک و گوماندا بوو،
 هه ستی ده کرد دلّداره که ی خه یانه تی لیّ ده کات و هه موو
 پوژیک له گه لّ پیاو پیکیترا ده خه ویت. هه لّ بهت به دزی
 خوّیه وه وا بیرى ده کرده وه، خوّی له خوّی گیل ده کرد، واته له
 خه یالانه خوّی گیل ده کرد، چوونکه ئهم خوّی به پیاو پیکى
 خوّلّه میشی ده زانی و عاری له ئیره یی و میره یی ده هات و
 نهیده وپرا خوّی غیره بکاته سه ر شتیک به نیوی ژن. له کاتی
 میدیته یشنه کانیدا هه رکه که س ده هاته ژورره که ی و خه له وه تی
 لیّی تیک ده دا، بارانی جنیوی به سه ر که سه که داده باراند و
 تووریه یه که ی دووقات ده بووه وه. دونیای به تاوانبار ده زانی و
 که سه که ی وا له روو ده برد که کابرا پیّی وابوو که تاوانی له
 ده رحه ق پیّغه مبه ریّک کردووه.

ئیواران پاش ده یان مونا قشه ی زه رد و سوور له سه ر فه لسه فه ی
 کوّن و ئیستا و عیرفان و ئایین له گه لّ هاوکاره کانیدا، هیلا ک
 و ماندوو ده هاته وه بوّ مال، یه ک دوو چرکه گوپّی له ده نگ و
 دوونگی مالّ هه لّ ده خست و دواتر ده چوووه ژورره که ی له قاتی
 دوودا و ده رگای هوّلّه که ی قفلّ ده کرد و له سه ر سه نده لّیه که ی
 داده نیشټ و چاوه کانی ده نووقاند و ده جار قوولّ و له ناخه وه
 هه ناسه ی هه لّ ده کشا و پاشان به خه یالیکى ئاسووده وه فیله می

سووپه‌ری ده‌خسته سهر له‌بتابه‌که‌ی.

زۆرت‌ر‌ه‌زی له‌هیه‌نه ژاپۆنییه‌کان بوو، پاشان به‌ده‌م‌ پ‌روته‌وه‌ بوویندا مه‌شرووبی‌کی فینکی تی ده‌کرد و قوم‌یکی هه‌ل‌ده‌ق‌و‌ر‌اند و په‌قه‌می د‌ل‌داره‌که‌ی ده‌گرت و نزیکه‌ی ۴۰ ده‌ققه‌ پیکه‌وه‌ ده‌دوان. هه‌ل‌به‌ت‌ گ‌فت‌گ‌ۆ‌یه‌کی زۆر پ‌رۆش‌ن‌ب‌یر‌انه و خ‌و‌له‌ م‌یش‌یا‌نه له‌ سه‌ر‌ فه‌لسه‌فه و ئه‌ده‌بیات و به‌تایبه‌ت کارکردی یوونگ له‌ باری ده‌روونییه‌وه له‌ سه‌ر‌ ئه‌ده‌بی ئی‌رۆتیزم و بۆچوونه‌کانی فرۆید و له‌ هه‌مان کاتیشدا سه‌یری فیلمه‌که‌ی ده‌کرد و هه‌رگیز نه‌یده‌ه‌یش‌ت د‌ل‌داره‌که‌ی له‌وه‌ زعه‌ی ت‌ی‌گه‌یه‌ت و به‌وه‌ پ‌ه‌ری پ‌روونا‌ک‌ب‌یر‌یه‌وه‌ گ‌فت‌گ‌ۆ‌ی ده‌کرد. پاشان که‌هه‌ستی به‌ئارامی ده‌کرد و مورتاح ده‌بوو، بی‌ئوه‌ د‌ل‌داره‌که‌ی ت‌ی‌گه‌یه‌ت م‌ا‌ل‌ئا‌و‌ایی ل‌یی ده‌کرد و له‌ سه‌ر‌ قه‌ره‌وی‌له‌که‌ی خه‌وی ل‌یی ده‌که‌وت، خه‌وی‌کی زۆر ق‌و‌و‌ل و خ‌و‌ش. ئه‌وه‌ پ‌یا‌وه‌ خ‌و‌له‌ م‌یش‌یه‌ هه‌ل‌به‌ت ه‌ی‌چ‌کات بۆی پ‌رون نه‌بووه‌وه‌ که‌ بۆچی زۆر‌به‌ی شه‌وه‌کان خه‌و به‌ سیندریلاوه‌ ده‌بین‌ت. زۆر‌ه‌زی له‌ ئه‌ده‌بی فارسه‌کان بوو و ده‌یزانی فارسه‌کان به‌ سیندریلا ده‌ل‌ین «دختر خاکستر نشین» واته‌ کچی دانیشتوو له‌خ‌و‌له‌ م‌یش». ئه‌وه‌ شه‌وانه‌ که‌ خه‌وی به‌ سیندریلاوه‌ ده‌ده‌ی بیری «یوونگ» ده‌که‌وت و زۆرت‌ر و زۆرت‌ر و زۆرت‌ر له‌ هه‌میشه‌ه‌زی له‌ ژیان ده‌کرد. هه‌ل‌به‌ت به‌دزییه‌وه‌، به‌دزی خ‌ۆ‌یه‌وه‌، ئه‌گ‌ینا ب‌ر‌و‌ای به‌خ‌ۆ‌ی ه‌ینا‌بوو که‌ ئه‌م‌ پ‌یا‌وی‌کی خ‌و‌له‌ م‌یش‌یه‌ و بایه‌خ به‌ژن و س‌ۆ‌زانی و ژیان‌نادات و به‌رده‌وام له‌دووی که‌ش‌فی په‌ه‌نده‌کانیتری ژیاندايه‌ و هه‌ر‌ده‌ب‌وا له‌هندستان به‌له‌فه‌ دووانه‌یی عارفی‌کی هندی له‌دایک ب‌ب‌و‌ایی. عارفی‌ک به‌نیوی م‌یش‌ۆ، ت‌یش‌ۆ، ف‌یش‌ۆ یان ش‌ت‌یک‌ی‌وا.

شهرت بیت ئیدی نه هیلم بگه رپته وه

پیم نه گوتبوو ده مهه ویت بچم، بهس ئەو پئی وابوو که گوتوومه ده پۆم . هیلی ئینته رنیتته کهم به هیز نه بوو، لیکیدا ، لیکیدا ده پچرا، پئی وابوو که نووسیوومه من ده چم ، بهس گرنگ ئەوه بوو که ئەو نه یگوت مه پۆ، منیش فه یسبوو کم لپی داخست و له خهت ده رچوووم. بۆ خۆم پۆیشتم. پۆیشتم تاکوو که یستمه شه قامیکی هه زار په نگی پاییزی.

هه موو شتیک له وۆ په نگین بوو. به ده م پۆیشتنه وه هه ستم به سیبه ری په له وه ریکی مه زن کرد، له ئاسمانی سه ر سه رمدا ده سوو رایه وه. په له وه ریکی خۆله میشی بوو له چه شنی هه لۆیه کی زۆۆر مه زن. له چاوتروکانیکیدا چنگی پیمدا کرد و هه لمیگرت به ره و ئاسمانیکی خۆله میشی دای له بال .

په له وه ره وه کوو گه رده لوول رایپچی کردو به ره و سه ره وه ی هه وه ره کان بردمی. بۆ نیوان هیلانه یه کی خۆله میشی له په نگی چاوه کانی خۆی بردمی.

پاش ماوه یه کی کورت په له وه ره خواردنیکی سه یر و سه مه ره ی هیئا و له به رده می مندا داینا. نه مده زانی چییه و له چی ساز کرا بوو ئەو خواردنه، بهس من لیم خوارد ته نیا له بهر ئەوه که له برساندا نه مرم. تا چه ند پۆژیک په له وه ره له و خواردنه ی ده هیئا. به خواردنی ئەو خوراکه نه تینووم ده بوو نه برسی و ته نیا کاری په له وه ره که شه یری کردنی من و بهس .

به چاوه خوځله میښیه کانییه وه قوول و قوولتر، به پرامانه وه سهیری منی ده کرد. پاش چند روژ په له ور رویشته و ئیدی نه گه پرایه وه . منیش برسی و تینو به ته نیا له و هیلانه یه مامه وه .

پاییز کولمی له کولمی زستان سواند بوو. ههوا سارد و سارتر ده بوو وه، منیش برسی و ته نیا له و هیلانه ئاسمانیه دا له و به سه رهاته م بیرم ده کرده وه .

روژیک گه یشته که له هه وره کانی ژیر هیلانه که به فر داوهریه خوارئ. من له و هیلانه یه وه سهیری کله به فره کانم ده کرد و گریان گرتبوومی. « ئایا که ی زستان ده گه یشته ئامیزی ئه م هه وره که هیلانه خوځله میښیه که ی منی له سه ر هه لگرتبوو.؟» په له وه ر ئیدی نه گه پرایه وه. من دوور ده مروانی و روژ له دوا ی روژ هه ستم ده کرد که ئیدی نه برسیم ده بیته و نه تینوو. ته نیا هه ستم ده کرد که گوړانیک له پ یشدایه. گوړانه که خه ریک بوو به سه ر مندا بیت چوونکه منیش خه ریک بوو په ننگم بگوړدریته بو په نگی خوځله میښی ، خه ریک بووم له چه شنی هیلانه و هه وره کانم لیده هات.

پاش به فر، باران ده سته ی پیکرد . له و سه ره وه هه ستم ده کرد وه رزه کان له گوړیندان. سه ره تا به فر دباری و پاشان باران . له حالیکدا ده بوا سه ره تا باران بباریایئ دواتر به فر به لام به پیچه وانیه یه ک داده بارین به فر وباران.

خوړ ، خوړ بارانی پاییزی رووی له زستان کرد بوو، ساردی سارد. په له وه ر نه هاته وه، منیش به و په ری خه مه وه ده ستم کرده گریان.

وا ده گریام به خوړ، هه ر ده گریام بیوستان ده گریام، به دهم

گریانه وه له بهرێکه وه خوڵه میشتیر ده بوومه وه. رێک وه کوو
په لوه ره که م لیهاتبوو.

وا ده گریام که هیلانه که لیوانیو بیوو له دلۆپه فرمیسه که کانی
من. ئاسمانی ژیر هیلانه که ش ههروا له باریندا بوو. من
و ئاسمان به خوڕ له باریندا بووین، ئه و به باران و منیش
به فرمیسه که کانم. دونیامان خوساندبوو.

که سه رم به رزه وه کرد بینیم که ته نیا یه ک گه وائه هه ور له نیوان
چاوه کانی ئاسماندا ماوه ته وه ئه ویش خه ریک بوو له زووترین
کاتدا بیته باران. سارد بوو، زۆر سارد.

ئیدی سه بر کردن بئ سوود بوو بویه خو میش کو لم له کو لمی
ئه و وه رزه سواند و بریارمدا بیمه باران وه کوو فرمیسه که کانم.
سه رم داخسته وه. دیسانه وه ده ستم پئ کرده وه هه ر ده گریام.
دیار بوو به فر له ئارادایه ، به فریکی سارد. ده تگوت دونیا
که وتوه ته بازنه ی به فر و بارندا.

پاش ماوه یه کی کورت ئاسه وارێک له هه وره کان نه ما بوو ته نانه ت
هه وره که ی ژیر هیلانه که ی منیش بئ ئه وه که من هه ستم
کردییت بیوو به باران و داباریوو هه ر زه وین. نیوه یه ک
له هیلانه که ی ش خه ریکی دابارین بوو، ئه ویش ببوو به باران.
ته نیا من ما بوومه وه له و ئاسمانه دا. نه هه ور و نه هیلانه
هیچیان نه ما بوون و لیژمه باران له باریندا بوو که منیش
بریارمدا که بیمه بارانیکی سارد.

داخۆم چ پێوه ندیه ک بوو له نیوان ئاسمان و من و هیلانه و
په لوه ره یکی مه زندا؟ هه ر تینه گه ی شتم..

نیوه یه ک له من ببوو به باران یان فرمیسه که نازانم تیکه لی یه ک

ببووین و سه‌یر له‌وه‌دا بوو که چاک تیگه‌یستم که ته‌نیا له من هه‌ردوو چاووم و زارم ما بووه‌وه .

زارم که دیار نه‌بوو چ ده‌لیت ، ئایا ده‌یگوت : « ئااه؟ » یان « په‌له‌وه‌ره‌که له‌کویتت؟ » یان « چ سارده؟ » نازانم زارم چی ده‌گوت. سه‌یریانم کرد . سه‌یری چاوه‌کانم و ده‌مم، که‌ی ده‌یانوو‌را ئه‌وانیش کو‌تایی به‌خویان بهینن... « ئه‌ی چااا، ئه‌ی ده‌م خیرا که‌ن دره‌نگه... »

خه‌ریک بووم کو‌تایی بهینمه هه‌موو شتیک که ناکاو له دووره‌وه له‌ن یوان باران و په‌هیل‌ده‌دا، په‌له‌وه‌ره‌که به‌ره‌و من ده‌رکه‌وت ، په‌له‌وه‌ر بالی لیده‌دا و ده‌هات، ئیدی خه‌ریک بووم په‌کسه‌ر بيمه باران و فرمیسک که په‌له‌وه‌ر هات و به‌چنگه‌کانی هه‌لمیگرته‌وه به‌ره‌و زه‌وین.

په‌له‌وه‌ر دونیای له‌ به‌ر چاوامه‌وه کرده ته‌م و مژ و له‌ چاوتروکانیکدا له‌سه‌ر زه‌وین دامی نا. وه‌کوو جاری جارانم لی‌هاتبووه‌وه. ژنیکی ته‌واو ری‌ک و پی‌ک. به‌جووتیک چاو و ده‌م و ده‌ست و قاچه‌وه، وه‌کوو پی‌شترم لی‌هاتبوو.

پامده‌کرد له‌ شه‌قامیکی پایزی‌دا و ده‌مه‌ه‌ویست بگه‌رپمه‌وه سه‌ر هیلی‌ خواه‌ی ئینتیرنیته‌وه و نازانم ئه‌مجاره له‌ مه‌سینجره‌وه بلیم «بیرت ناکه‌م»؟ یان له‌ فه‌یسبووکه‌وه بلیم «شه‌رت ییت ئیدی نه‌هیلم بگه‌رپته‌وه»؟

پامده‌کرد . سی‌به‌ری په‌له‌وه‌ریکی ئیگجار مه‌زن به‌ سه‌ر سه‌رمه‌وه بوو، که جوان سه‌یرم کرد په‌له‌وه‌ریک بوو زه‌ردی زه‌رد ده‌قاوده‌قی من .

برپارمدا که له‌ فه‌یسبووکه‌وه پی‌ بلیم: «رۆحه‌که‌م.»

زَننه ب بووسنی

رامده کرد له شه قامیکی پاییزیدا . ئایا ئیستا بگریت یان تاوئیکیت،
رامده کرد و زمزمه م کرد «قه شه ننگه که م.»
رامده کرد له حالیکدا منیش زهردی زهرد هه لگه را بووم له چه شنی
په له وه ره که . له دلی خوئدا گوتم، «تازیزه که م بگه پرییه وه.»

دهسکه وتی لافاوه ره شه که

سی و چند پوژی ره بهق له پیکهاتنی ئەم چالاهه بی بنه
تیده په پریست و له هه مان میژویشدا بوو که لافاوه ره شه که
هات و هه زاران شتی له گه ل خۆدا برد.

هه ل بهت پاش ئاکامی لافاوه که بوو که ئەم چالاهه بی
بنه، به ران بهر به بینای سه رگول ده رکهوت و خه لکی بینا که ی
دل په ره ژوش کرد و له هه مان کاتدا خه لکه که که وتنه باز نه ی
چاوه پروانیه کی کوشنده وه.

لافاهه پاش بیست کاتژمیر ئاکامی پی هات و چالاهه مان لی
وه ده رکهوت. خه لکی بینای سه رگول ته لیفونیان بو دایره کانی
پولیس و شاره وانی و کاره با و ئاو کرد.

پاش یه ک کاتژمیر چند بهر پرس و کاره مندی ئەو دایره که له
خوینیان گه یانده بهر ده رگای بینا که و ده ستیان کرده قسه
و باس و پراویژ کردن و هه لسه نگانندی بارود و خی چالاهه که.
پاش ماوه یه ک قسه و باسی بی سه ر و بهر هه موویان هاتنه
سه ر ئەم رایه که باشتین ری کار نه ویه که جارێ خه لکی
بینای سه رگول خوینان له چالاهه که بیاریزن و لی نزیك نه بنه وه
تا کوو له کاتیکی دابین کراودا پسپوران بنیرنه سه ری به لکوو
کیشه ی ئەو چالاهه چاره سه ربکریست .

که سیکیش له ته نیشتی چالاهه که دا، تابلویه کی سووری دانا که
له سه ری نووسرا بوو: «جیی مه ترسیه».

چالوئیکى سه رسوورپهینه ر بوو. نه ئاوی تیدا بوو و نه هیچ شتیکیتری پییه وه دیار بوو، ته نیا بونیکى کون و زور ناموی لی بلاو ده بووه وه.

هه لبهت وا نه بوو که بونه که به بهر بلاوییه وه بگاته ئه وپه ری شه قامدا، نا، وا نه بوو، به لکوو ته نیا ئه گهر زور له چالاه که نزیك ببوايته وه هه ستت به و بونه کون و میژوییه ده کرد.

بونیک که ئه گهر هه ستت پیی بکردایى بیگومان تژی ده بوویت له ناھومیدی و خه موکی و له پر شه وه زهنگی خه م ده روئتی داده ته نی وتووشی نه هامه تی و خه فتهت ده بوویت .

به س پرسیار ئه وه بوو که ئایا ئه و بونه بونی چ بوو؟

له و کاته دا که س نه یده زانی ئه وه چیه و بو ئه و بونه وا له خه لک ده کات و هه ستیان به ره و ناھومیدی و خه مدا ده بات . که س لیی تینه ده گه شت، خه لک هه ر ئه وه یان لی ده هات

که به راستی خویمان له و چالاه بپاریزن. نه ک ته نیا ئه وان به لکوو ته نانهت پشيله په کیش نه ده هاته قه ره ی چالاه که دا. من خوّم هه ر چه نده هه ولّم دا که له وینه ی بهر پرس

و کارمه ندی دايره کانه وه خوّمی لی نزیك بکه مه وه، پیّم نه کرا. له راستیدا من که سیکی زور ترسه نوکم به تاییهت زور له و چالاه ده ترسام و نه مده وپرا لیی نزیك بیمه وه.

من له قاتی سیی شووقه ی هه شتی بینای سه رگولدا ده ژیم. هه موو شه وپک له ده لاقه ی هۆله که مانه وه بو چالاه که ده روانم .

رپک له کاتژمیری چاره کى بو بیست و چواری یه که مین شهوی کوئایی لافاه که دا بوو که چاوم به سیبه ری «ئه و»

«کهوت. هیدی، هیدی له ناخی تاریکیه که خزایه ده ری. به دزییه وه خوئی له بن دیواره که، به ره و چالاه که کشا. پاشان به ته واوی ئه وم بینیه وه. به رزین بوو، کورپه چاو سهوز و جوانه که ی شوقه ی به رانه رم. واته شوقه ی نو.»

به رزین، کورپه ده سالانه که ی شهرمین خان، له و کاته دا له وئی چی ده کرد؟ ئه و مناله ده بووا له و کاته دا خه و تبا یی. به په له ده لاقه م ئاوه لا کرد و به نهرمی بانگم لئی کرد: «به رزین... هوی به رزین له وئی چی ده که ی ت؟» به لام له پر به رزین نه ما، له به رچاوانم نووقم هه لگه را. ده لاقه م داخسته وه و له م دیوی شووشه که وه هه مدیسان بو ده ره وه پروانیم .

به رزینم لی ده رکه وته وه، خیرا ده لاقه م کرده وه، ناکاو به رزین نه مایه وه. خووف دای گرتم و ده لاقه م داخسته وه. چه په سام، چه مانایه کی بوو ئه مه؟ که جوان سه یرم کرده وه، به رزینم لی دیار که وته وه. جولهم لی برا.

هیچم نه کرد. وازم له ده لاقه هینا و ته نیا بومه سه یرکه ری به رزینه ته ماویه که ی دراوسیمان. پاش تاویک، به رزین، سه ری به رزه کرد و ده ستی به ره و من راوه شان، ده تگوت خه ریکه هه ره شه م لیده کات.

به رزین له و کاته دا موبایلکی به ده سته وه بوو، موبایلکی گه وره تر له موبایلی ناسایی. ده نگی خه رخری موبایله که یم ده بیست. ئه و ده نگی هه ی چی بوو؟ پیموا بوو به رزین قسه یه کی پییه و ده یهه ویت شتیکم پی بلیت، نه کا شهرمین خان لئی داوه و ئه میش تو راوه و له مال ده رچووه؟ ها؟ نازانم به راست، ناتوانم هیچ بریاریک بده م چونکه شهرمین هیچکات

له کورږه جوانه‌که‌ی توورږه نه‌ده‌بوو چ بگاته ئه‌وه که لئیدات ، ئه‌ی کیشه چ بوو، گالته بوو یان....ده‌بوا تیبگه‌م، دیسان ده‌لاقم کرده‌وه، به‌رزین نه‌ما و جه‌سته‌ی من له ته‌وژمی ترس و خوڤدا هه‌ژا و ده‌لاقمه‌که‌م داخسته‌وه و بو کاتژمی‌رم روانی. کاتژمی‌ر ۲۴ بوو.

به‌ره و ده‌رگای شوقه رامکرد، ویستم شه‌رمین خان ئاگادار بکه‌مه‌وه . له مال چوومه ده‌ری. هه‌تا شوقه‌ی ئه‌وان چواره‌ه‌نگاو بوو.

رویشتم.هه‌موو شوینیک تاریکی تاریک بوو، نازانم له‌سه‌ر چی گلۆپی هۆله‌که‌یان داخستبوو. ده‌نگوت دانیشتوانی بینای سه‌رگول به‌گشتی مردوونه. ده‌نگ نه‌بوو. چنه‌د ساتیک به‌رانبه‌ر به‌ ده‌رگای شوقه‌ی شه‌رمین خان پراوه‌ستام ، ئه‌و تاریکی و بیده‌نگیه‌ خستمیه گیزاوی دوو دلپیه‌وه «له‌وانه‌یه به‌هه‌له‌ بم، له‌وانه‌یه خه‌یالم کردبیت، خوڤ دایگرتووم...ها؟» په‌شیمان بوومه‌وه و به‌په‌له‌ گه‌پامه‌وه شوقه‌که‌ی خوڤ و ده‌رگاکه‌م له‌م دیودا قفل کرد .

به‌یانی خیرا هه‌ستامه‌ سه‌ر خوڤ و بی ئه‌وه ده‌ست وده‌م و چاوڤ بشوڤم، ده‌رگای شوقه‌م کرده‌وه، پئویستی نه‌ده‌کرد له‌ مالی ئه‌وان بچه‌مه‌ پیشه‌وه، چوونکه‌ به‌و په‌ری رووناکیه‌وه، هه‌موو شتیکم لی دیار بوو، به‌تایه‌ت قفله‌ زیوینه‌که‌ی سه‌رده‌رگای شوقه‌ی مال شه‌رمین خانیش. له‌ مالدا نه‌بوون.

تاکوو ئیستاش که ده‌یان روژی ره‌به‌ق، له‌ ده‌رکه‌وتنی ئه‌م چالاره‌ بوگه‌نه‌ تیده‌په‌ریت، ئه‌وان هیشتاکه‌ نه‌گه‌پراونه‌ته‌وه بو مال به‌لام من هه‌موو شه‌ویک به‌رزین له‌ هه‌مان

کاتی دیاری کراودا ده بینمه وه و له گه لیدا ده کهومه بازنه ی یارییه کی سحرییه وه.

ئهمشه وه، سی و چه ندمین شه وه و ئیدی من لهم بارودوخه نائاساییه وه پرهز بوومه. ده مه ویت گری ئهم چیرۆکه بکه مه وه . چیرۆکی خۆم و بهرزین و ئهم چالاره بی بنه.

کاتژمیر بیست وسییه. خیرا ماتتۆه کهم ده پۆشم و سه ر پۆشیک ده خمه سه ر پرچه کانم و پرچم ده شارمه وه و سه ر پاییه کانم له پیده کهم و ده چمه چیشته خانه و چه قوه تیزه که هه لدگرم و خیرا نووکی یه کئ له قامکه کانم ده بېرم و خوئی زۆری تئیدا ده پۆینم.

سوئی وه خته له دلم بدات و له سه ر خو بچم، به لام لهم تیفکرینه بزه ده نیشیتته سه ر لیوانمدا، چوونکه له چه شنی ئه فسانه کۆنه کان له گه ل چاره سه ر کردنی ئهم کیشه یه هه ل سووکه وتم کردوو.

هه ست به یارییه کی زۆر گهرم و گوپ و وروژینه ر ده کهم. ئایا یاری بوو؟ نا، بو ئه وه که خۆمی له گه لدا را بینم ئه و روداوه سه یره م خستبووه بازنه ی یاریدا، به لکوو ترسه نۆستالۆژیکه کهم، له خو، دوور بخه مه وه.

به کوته په رویه ک قامکه برینداره کهم ده به ستم و له چاوه پروانی بهرزیندا ده چمه بهر ده لاقه وه. ژانی برینی قامکم ناهیلیت دیسان خو ف بکه م و له وینه ی شه وانی رابردوو ئیختیاری هه موو کاریکم له ده ست بده م. سه یری کاتژمیر ده کهم. کاتیه تی. چاره که سه عاتیک ماوه بو هه مان کاتژمیر واته هه مان کاتژمیری بیست و چواره که.

یه که مین ئاسه واری ده رکه و تنی سیبه ری به رزینم لئ ديار ده بیت. خیرا به ره و ده رگای شوقه کهم راده کهم .

له مال ده چمه ده ری. تاریکی و بیده نگی بینا که هه مديسان خه ریکه تیکم ده دات و ترسه کهم تیدا ده وروژینیته وه، خه ریکم له چه شنی شه وانی پیشم لئ بیت به لام ده رفه تی ناده می و خیرا ترس له بیری خۆم ده به مه وه و له پلیکانه کان به ره و خوار ده مه وه و ده روزه ی بینای سه رگول به هیواشی ئاوه لا ده کهم .

با، خۆیه تی ، به رزینه. به جل و به رگیکی جیا وازه وه، له لیوی چالآوه که دا پاره ستاوه. خۆم ده خمه په نای دیواریکه وه. به رزین سهیری ده لاقه ی شوقه که ی من ده کات. ده سه سرپیکی سپی به ستوو ته بهر ته ویلیه وه و جلیکی دریز و رهش و سپی و ورشه داری له بهردایه، جلیکی وا دریز که ده گاته سه ر پیلآوه ره شه بریکه داره کانی.

وه ی ی ی که ئه م منداله چهنده جوانه و ئه م جله ی چهنده لیی دیت، به لام تیمه ی کورد هیچکات له م چه شنه پۆشته گه مانه نه بووه و تا کوو ئیستاش من شتی وام له بهر خه لکی ئاسایدا نه بینییوه. گویم له ده نگی خره خری موبایله گه و ره که یه تی. خۆم له به رزین ده رده خه م .

چه ندین جار ویستم چیرۆکی خۆم و به رزین و چالآوه بی بنه که بو گه و ره پیاوی بینای سه رگول بگیر مه وه و داوای لئ بکه م یارمه تیم بدات تا به جوړیک ئه م کیشه یه چاره سه ر بکه م ، به لام هه ر که به رانه ر به ئه و پاره وه ستام و سهیری ئیو چاوانیم ده کرد و ده مه ویست سه ر قسه دا بینم ، له ئان وساتیکدا په شیمان ده بوومه وه و پام ده گوږدرا، چوونکه هه رکه

زنگه ب پووسفی

سهیری ناو چاوانی ئه هوم ده کرد ههستم به پووچه لیه کی رهش ده کرد و بۆنی ته زوهینه ر و ناحهزی مردن، دایده گرتم. ده تگوت سهیری چالووکی بی بن و خو فناکم ده کرد. نیگای مودیری بینای سه رگولّ وا سارد بوو که قهت نهیده هیشت لئی نزیکه وه بم و قسه ی لا بدرکینم .

له وانهش بوو که ئه گهر باسی شهوانی رابردووم بو بگپراپته وه له وینه ی شهیتان له قاقای پیکه نینی بدایت و قسه که ی لای دراوسیگان ده درکاند و به شیت یان لانی کهم به گه مژه نیومی ده ر ده کرد.

خوم له به رزین ده رده خهم . پاییز خه ریکه کو تایی پی بیت. زستان له ئارادایه . بای پاییزی روو له من ده هاژنییت و توژیک ده مهینیتته خو مدا.

ده بوایی باشت ههستم به وه سه رمایه بکردایی به لام من له م کاته دا وه کوو ناگر ده سوتم و خه ریکم ده مه دلوو پیک ناره قه ی داخ. له وانیه له پر بتکیمه سه رلا فاهه نادیاره که ی سی و چه ند روژی پیشیش.

به ره و چالو ههنگاو هه لدینم و به هیواشی بانگی لیده که م: «به رزین... به رزین گیان.» به ره و من ده روانیت. زور له سه ر خو، ده لئی پیشتر ئاگادار کراوه که بریاره له وه کاته دا من له وئی بم.

چهنده نیگای له نیگای گه وره پیاوی بیناکه مان ده کات. ئاخه ر ئه م مناله که ی وا بوو ؟ ئه مه که ی ئاوا گوژدرا و من نه مزانی؟ هه لبهت ئه وه م بیستبووم که ماموستای قوتا بخانه کان ، هه ر له سه ره تاوه، له رووی یاسایه کی دابین کراودا هه ولّ

ده دهن منالہ کان له سهر ئوسلوپيكي دياريكراو رايينن و له گه ل وانه كانيندا فيري ههندي سرووت وشيعر و بيرو برواي نائاسايان ده كهن، به لام ... چ بليم؟ ههست ده كه م كه ئه مه يان شتيكتيره و جياوازتره.

ديسانه وه ترسه نوستالوژي كه كه ده مته زينته وه . سو ي قامكم هيدي، هيدي خه ري كه له دل م درده چيت. نا... نا.... من پيوستم به و ژان و ئيشه يه تي... بو ئه م كاته بوو كه برينم له قامكم خست و خويم تيدا پژاندد.

به چه قو برينم تيخت به لكوو سو ي ئه م ئيش و ژانه، له م كاته دا يارمه تي درم بيت، به لكوو ترس نه مبات، به لكوو سهر له كاري به رزين و خو م و چالاه بوگه نه ميژوويه كه ده ريبنم . بر يا همزايي چ شتي مني له گه ل ئه م بارودوخه نائاسايي و ته ماويه موتوربه كردوه؟

به رزين توژيك بو من ده روانيت و پاشان به ره و نيوان تاريخه كه ي پشت سه ري ده سوورپته وه.

له ئان و ساتي كدا ده يان سي به ر له نيوان تاريخه كه، درده كه ون و به ره و به رزين و من و چالاه دين. هيدي، هيدي رواله تي ئه وانم لئ درده كه وي ت. پو شراو له جل و به رگ گه ليك له وي نه ي جل و به رگي به رزين، به ده سه سپر يكي سپي يان رهش له ده ور سه رياندا و پيلاوي رهش و سپي و بري كه دار له پيياندا. ده قاوده قي به رزين.

كه جوان سه ريان ده كه م ، ده بينم به گشتي هه موويان ده ناسم ، دراوسيه كا من. ژن و منال و پياوه كانيان پي كه وه له وي ن و له چه شني يه ك بو من ده روانن.

زئنه ب بووسفی

وام بو دهرده که ویت که به راستی من گه مژھییکی ته ووام. به لئی وایه گه مژهم. چ شتگه لیک له ته نیشتمدا رویان داوه و من ئاگام لییان نه بووه. سهیر... سهیر.. به و خواجه گیلکیم بو خوم... یان له وانه یه که هر له سه ره تاوه ته و رباسی ئهم رووداوه من بوومه و خوم تیی نه گه یشتوومه، به لام بو؟ سهیری جل و بهرگی خوم ده که م.

مانتوه که م په مه ییه، پاره ی زورم بو کپینی سه رف کردووه. زوریش هزم له ئهم رهنگه یه، سه ره پو شه که م زرده، پیلاوه کانیشم سوورن، له م رۆژانه چوومه بازار و کپیم، له نیگامه وه زور جوان بوون ئه و پیلاوانه.

که سهیری جل و بهرگی ئه وان ده که مه وه له پر تژی ده بم له شه رمه زاری به رانه به جل و بهرگی خوم و له هه موو شتیکی خوم ته ریق ده مه وه. هه موویان به پامانه وه بو من ده روانن و له وانه یه من بیه دلویک ئارقه ی بی سوود و بی بایه خ.

تهق و پوق و خره خرپی موبایله گه وره کانیان وه خته گویم که پر بکات. له نیوان خویانه وه جیگام بو ده که نه وه، که واته توش وهره لامان. ناچار لییان ده چمه پیشه وه. لوی خواروی مانتوه که م داده کشیمه خواره وه به لکوو یه که تۆز دریتتر پیشان بدریت، چونکه مانتوه که ی من کورته هه لبت خو قاچ رووت نییه و ده رییم له پیدایه به لام هر له خومه وه ته ریق ده مه وه سه رم داده خه م و سه یریان ناکه م.

خوم له خومه وه تژی بوومه له شه رمه زاری، هر نازانم بو، له گه ل ئه واندا هه ست به جیاوازیه کی تیگجار زور ده که م،

زئنه ب بووسفی

موبایله کهم هیچی لئ نه هاتوووه ، سه ره رای ئه وه که له کاتی تووڤ درانه کهم له ده ستم داکه وت و پئش له خووم داکوترایه بنی چالوه که . موبایله کهم ئیش ده کات، وه کوو جاری جارن. خیرا ره قه می مآل دایکم ده گرم ، ولامی نیه، مآلی خو شکم ، پوورم، پورزا کانم، هاورییه کانم ، ناااا سوودیکی نیه، له جه رس ده ده ن به لام ولامیان نیه.

ئیتا ده میکه ئه من له بنی ئه م چالوه دام. نه برسی ده بم و نه تینوو، نازانم پوژر بوه ته وه یان نا؟

ماچہ مه سسته سه رگه ر دانه كان

تۆ له په نای داریکی هه ره کۆنه وه دهرده کهوی. له چاوانته وه تیشکیکی ته ماوی بی به ره و من ورشه ی دیت. لیم نزیك ده بیته وه. به چپه وه داوای مه رگیکی کوشه نده م لیده که ی . وه ره ز بوویت، وه ره ز، به راشکاوی دیاره تۆ ئیدی له م کات و شوینه دا ناگونجیت . سه یرم ده که ییت و لیوه کانت به زمان ته پرده که ی، لیوه کانت چه نده به تامه زرۆ دیارن، داوای مه رگیکی بی شوین و کاتم لیده که ی.

کات هه مان داری هه ره کۆنه. میله کان ده میکه خیرا له سوورانان ، ئاوپر ده ده مه وه و بو دار ده پروانم. چه په ساو سه یری ده که م . ئه و میله ناسکانه چه نده به ته مه ن دیارن، بو تاکوو ئیستا

هه ستم پینه کردوو؟ سه یرم ده که ی: «تکایه ..خیرا.. ده ی.»
ئاخر من چیبکه م، ویستم لیپراوه، میشکم وه خته به ته قی .
چیبکه م، ده بی قوپی کامه ولاتی ره ش و داماو به سه رمدا بکه م،
ده پاریته وه: «ده ی، ده ی توخوا، خیراکه.»

ده پروم، به ره و داره کۆن ده پروم، ئای چه یاتم، ئه مه که ی تا ئه م
پاده یه وه ره ز بووی و من هه ستم پی نه کردبوو؟ هاااااا! که ی
وات لیها ت و من نه مزانیوه؟ هاااااا!

چاوانت بریبه ناوچاوانم و گوتت: «گۆردراوی هه ناسه که م.»
گوتم: «نا.»

له پر زلله یه کت لیدام و قیپراندت: «ئه وه بزانه ده تکوژم به و

خوایه تۆ ده کوژم و پاشان خۆشم ده کوژم.» هیچم نه گوت
 وه کوو شیتته کان له وی هه لاتى و تاچه ند رۆژ دیارنه مایت.
 «ده ی هه ناسه که م ده ی خیراکه»....

ئیدی هیچ نایژم. خیرا به ره و داره کۆن هه لدیم، چاوه پروانى
 بیسووده چه یاتم، ده بى ده سه به کاریم. ده ستم دریز ده که مه وه،
 بیگومان ده ستم ناگاته ئه و میلانه، میله کانى ئه و کاتر میره زۆر
 له منه وه دوورن، به لام ده ستمى من کیشى دیت، ده ستمى من
 به ره و میله کانى زه مه ن کیشى دیت.

ده ستم ده پروات، چه زت لییه بزانی چۆن چۆنى ده ستم ده پروات؟
 چه زت لییه؟ هااااا! ده سه یرم بکه بزانه من چۆن واده که م،
 نا... به داخه وه که بیسووده، تۆ ته نانه ت چه ز نا که ی بزانی من
 چۆن وا له ده ستم ده که م. سیحره یان چییه به لاته وه گرینگ
 نییه. ته نانه ت سه یریشم نا که ی ت، دلۆپ، دلۆپ فرمیسک
 له چاوانم ده وه ریتته خواری.

ده ستم کیشى دیت و له دارى کۆن خو ی هه لده کشیت، ده زانى
 چۆن؟ ده زانى؟

ده گو ی بگره سه گباب، گو ی بگره، نا نا نا، تکایه مېووره
 چه یاتم، ئه و جنیوه له زارى من نه هاته ده رى، برپا بکه له زارى
 منه وه ده رنه چووه، من ئه وه م نه گوت. من گوتم:» به قوربان
 گو ی بگره، دلکه م گو ی بگره، سه یر، سه یر بزانه چۆن ده ستم
 کیشى دیت.

تۆ به رده وام چه زت له م کارانه ی من بووه، ئیستا که بۆ سه یرم
 نا که ی ت جارن به چه په ساوییه وه سه یرت ده کرد. . . ده ئیستا بۆ
 وایت، سه یرم نا که ی، که وایه من دریزه به کاره که م ده ده م، با

، دريژه به کاره کهم دهدهم و ره همیشه پیناکه م ، بهزه ییم پیتا
نایهت . ئەتۆ کوا دهزانی بهزه یی یانی چی؟
تۆ ئەگەر بتزانیایه بهزه یی چیه داوای مه رگت له من نه ده کرد.
ئەویش مه رگیکی ئاوه ها.

ئێستا دهستی من وه کوو بنیشتی ژیر ددانه کانی مندالیکی
لیهاتوووه که به دوو قامکی بهردهوام ده یکی شیت. دهستم کیشی
دیت و ده پروات و ده گاته میله کۆنه کانی کات. له ئان و ساتیکدا
میله کان هه لده که نم و ده یانه ئیمه خواری .

سهیره هه یاتم بۆ تا کوو ئیستا له ته مهنی ئەم میلانه بیرم
نه کرد بووه وه ؟ به ره و تۆ ئاور ده ده مه وه، ساردو بیگیانی وه کوو
مردوووه کان، پیموایه له و کاته وه که بریاری مردنت به خوۆت وخۆم
دا ره نگی مردووت لینیشت.

به ره و تۆ راده کهم، با ده بی به قسه ت بکه م، ئەمجاره بیگومان
به قسه ت ده که م، دهستم ئاسایی ده بیته وه، ده قاو ده قی ئەو
دهسته که ی ترم، دیم، به ره و تۆ دیم، راده وه ستم و بانگت
لیده که م: وه ره ه ه

به ئەسپایی به ره وه من وه رده چه رخیته وه و دیت، دیت و
له بناری ئەو چیا سپیه راده کشی . تۆ زیوینی، له رهنگ و وینه ی
مانگ ده که ی، ئەوه نده زیوین، که له و بناره سپیه سپیتر له
به فر ده رده که ویت .

راده کشیت و دوو لیوه ته ره که ت لیکده نیی. زارت وه کوو سیوکی
تهر و سپی ده که ویته پیش چاوانم . دهسته کانت ده خه یته
سه ریه ک و له سه ر سینگت دایانده نی و بیده نگ ده که ویته
بازنه ی چاوه روانییه کی ون و داخراودا .

ئای که چهنده به تامه زرو دیاری. لهش ولاری زیوینت
تهنانهت لهو بناره سپیهوه دیاره و ورشه کانت تا ئه و دیوی
چیاکان دهروڼ.

دایکم گوتی: «وه لاهی پیموایه تو سیحرکاری، باس له چیهوه
ده کهیت تو، ورشه و پرشهی چی ئاخر، ئه م بهسته زمانه
ورشه و مرشهی له کوئی بوو... راستم پیلن کچی نه تو چیت
دهرخواردی ئه م هه ژاره داوه که ئاوا تیشکی لیه ربووه ئاخر
کویر بیت یاخوا، بو وات له م بهسته زمانه کردوو؟»

کفر کفر، کفره کانی دایکم کوئیایان پی نه ده هات. من
دهمگوت: «ئه م کفرانه له ئاکامدا سه رمان لیده شیوینن.» تو ش
پیده که نیت و ده تگوت: «کچی کفری چی و قسه ی قووری چی
واز بیته حه یاتم ژیان ئه مه یه که ده بیینی، له چی ده گه ری
دل که م، ژیان ئه مه یه و به س.»

میله کانی کاتژمیر به چه پ و راست له سه ر سینگندا داده نیم.
بروا بکه ئه مه ئیدی یاری نییه . یارییه کانه مان ئاکامیان پیه اتوووه
حهیاتم.

له وانه یه له قسه و بیرو بروا کانت پاشگه ز بوویته وه؟ هه هه هه هه هه
له وانه یه؟ نازانم. ره نگه هاتیبته سه ر ئه م بروایه که پاش
مردنت، له دونیایه کیترا ده ژیت، یان دیسان زیندوو ده بیته وه؟
هه
داوای مه رگیکی ئاوه هام لیده که ی؟

بروا بکه ناتوانم له میشکی خو مدا ئه م داخواییه ت بگونجینم،
پیت گوتم ئه مه ئیدی یاری نییه؟ ها؟ بیرته؟ نه مگوت؟ با گوتم،
بیرمه گوتم: «ئه مه ئیدی یاری نییه حهیاتم، من بریارمداوه

بتکوژم، من ده تکوژم حه یاتم، ده تکوژم.»
به جیت دیلم، دیسان به ره و داری هه ره کۆن ده گهریمه وه.
بانگ له ده نگه کان ده کم . ده نگ، ده نگ ، هه زاران ده نگه
سه رگه ردان و ون بوو له ئان و ساتیکدا لیت کۆ ده بنه وه.
ته نانه ت ئه و ده نگانه که خاونه کانیان نه ماون له م دونیا
نه گریسه دا .

بانگیان لیده کم. دین له دووره وه دین و لاشه زیوینه که ی تۆ
گه مارۆ ده دن. حه دیان نه بئ ئه و ده نگانه ورشه زیوینه کانی
لاشه ی تۆ دابپۆشینن به لام له چاوترووکانیکیدا هه موویان
ده لکینه تۆوه .

ده نگه تووره، ده نگه نه رم، ده نگه خووش، گهرم، تال و
سارد، جوان و ناحه ز، له هه موو جووره ده نگیک ده لکینه تۆدا ،
هه موویان به هه زاران قاقا و پیکه نین و چپه و سرته وه هاتوون
و تۆ له یه ک ئان و ساتدا له ژیر تارماییه سامناکه ی ده نگه کاند
نوقم ده بی.

بیرمه که ته نیا له کاتی خوشتندا ده متوانی جئ په نجه کانت
به سه ر له شمه وه بسپمه وه، جه سته م نوقمی پرووناکی ده بوو
هه موو کاتی که له ئامیزی تۆ ده بوومه وه، ته نیا ئا و ئه و
تیشکانه ی له من ده سپریه وه. دایکم ده یگوت: «سه یر سه یر
خۆ تۆش وه کوو ئه وت لیهاتووه کچئ تیشکه کانی ئه و تۆشیان
نوورانی کردووه ته وه.

«ئاای له و دایکه ی من هه ر تاویکو به جوژی قسه ی ده کرد ،
تاویک ئینکار و تاویکیش به راست بوو.

ته نیا ئا و جئ په نجه کانی تۆی ده سپریه وه، له قاقای پیکه نینت

دهدا و ده تگوت:» ته نیا شته نادیاره کان ده توانن ئاسه واره کانی
من له تو بسرپنه وه، تو هیچکات ناتوانی من له خوټ بسرپته وه
«.

تو که ده تگوت دونیا هر ئه مه یه و بهس که چی ئیستا که
خوټ باس له شته نادیاره کان ده که یه و له م کاتیشه دا
هاتوویت و له بهر ده ستمدا راکشاویت و داوای ئه وه م لیده که ی
که بتکوژم.

دیسان به ره و دار هه لدمه وه، داره کوئی بناره سپیه که ی چیا
نادیاره کان.

ته نانه ت ئه م شوینیشه خوټ هه لته بژارد بو مردن . باشه ، ئیتر
به رانه به به داخوازه که ت مل داده نه ویتم و کپنوشت بو
ده به م. ده باشه من واده که م ، به قسه ی تو ده که م حه یاتم،
بلی، بلی، گویم لیته.....

له سه ر داخوازی خوټ ئیستا که نوڤه ی ره نکه کانه، ره نکه
نادیاره کانی ژیان، ده نگ هه لدمه و بانگیان لیده که م. له پیناوی
که لینه کانی زه وین و زه ریاکان و ئاسمانه وه هه زاران هه زار
ره نگی چاوه پروان و نامو به ره و تو هوروژم دینن، ئای ی ی ی
...چ بلیتم، به رانه به به م بناره پر له ره نکه .

ده به مه هیچ، ده به تۆز، ده به خاک، ده به میرووله، ئای حه یاتم
چهن بیده سه لاتم به رانه به به م کاکیشانه ره نگار ره نکه که باوه ش
، باوه ش ده رژیته سه ر جه سته ی تودا و تیکه لاوی ئه و هه موو
ده نکه ده بن که لکاونه ته هه زاران ده نگیشه.

سهیره، جیهانیک پر له مووسیکا و ده نگ و ره نگ به سه ر لاشه
زیوینه که ی تودا دباریوه و قهت ئاسه واریک له تو بهرچاو

زئنه ب بووسفی

ناکه ویت به لآم هیشتا ورشه زیوینه کانی توئه و هه موو دهنگ و پهنگانه ی به زاندووہ . هیشتاکه دیاری ، من به هه لآم ، به و ئاسانشه نییه ، تو ئاسان له من دوور ناکه ویته وه ، تو دیاری هیشتاکه .

من هه ست ده کهم نه گهر له و گرده بیمه پیش ، تو له پر هه لده ستیت و ئامیزت بو من ئاوہ لآ ده کهیت و به چه وه ده لئی «تو ناتوانی من له ژیانی خوٚت بسپریته وه، قهت ناتوانی دلہ کهم».

به رانبهر به دایکم دانیشتی و گوت: «من ئەم کچه ی تو م ده ویت».

دایکم به لالووته وه گوتی: «نا.. نابیت... نا.. ناکریت».

گوت: «بو؟ ئاخو بو؟»

دایکم ناوچه وانی گرژ کرد و گوتی: «تو زور ساکاری، میهره بانیه کهت له راده به ده ره، ناتوانیت ژیانی ئەم کچه ی من به پر یگه وه به ییت ، ئەم کچه ی من سیحرکاره سیحر کار» . پیکه وه هه لاتین، به قاقا و پیکه نینه وه هه لاتین و به ره لیواری گۆمه دووره که ده رچووین و خو مان له گیژاوی ئەو قوو و لمانه دا گه وزاند، تلمان ده خوارد و پیده که نین، ئای... تو چه نده له و کاتیشه ورشه داربوویت.

به ده نگیکی خو شه وه گوت: «واز بینه حه یاتم، واز بینه، وه ره یاریه کیتر ده ست پیکه یین، گوئی مه ده ری گیانه کهم ، گوئی مه ده ری».

ئیستاکه پیتوایه له م بناره سپیه، ده ستمان کردوو ته یاریه کیتر به لآم بر وا بکه ئەمه ئیدی یاری نییه، ده تکه مه خو له میش،

پرزگارت ده که م.

تۆ پیتوایه که بریاره من له تۆ پرزگار بم به لام ئاخر چۆن
تینه گه یشتی که به بۆنه ی عه شقی منه له دلتدا که تۆ
به رده وام ورشه ت دی و تا دیت ورشه دارتر ده بیته وه که من
بتکوژم وعه شقی خۆم له دلتدا بسپرمه وه ئیدی ورشه کانی تۆ
کو تاییان پئ دیت. ئەو خه لکه ئیدی شیته ، شیته دوات ناکه ون
ئەو خه لکه وازت لی دیننئیدی ته واو .

با هه لده کات، به رانبه به رووباره ته ماوییه که پراوه ستاوم . با
به هیزه ده یهه ویت توورم بداته سووچیکه وه.

با هه ول ده دات پرچه کانم برقیئیت، ده قیزینم و ده ستی چه پم
دریژ ده که مه وه، هه مان ده ستی سحرای. هه مدیسان ده ستم
دریژ ده که وه به ره و ناخی رووباره که . قامکه کانم بیویستانه
به ره و ناخی رووبار پۆده چن وله شتیک ده گه رین، ده ستم له
گه راندایه و ماسییه بچووکه زیوینه که ده دۆزمه وه.

پیموایه ماسییه که خۆی دیته نیو له پم، ده ستم ده هیئمه
ده ری، هه مان ماسییه، ماسییه بچووکه زیوینه که ی خۆمه، هه مان
ماسییه سحرییه که .

ئه گه ر بیرت بئ جاریکان چیرۆکی ئەو ماسییه م بۆت گیرا بووه وه
که ئەم ماسییه به دوو لادا خۆی ده جوولینیته وه. ئەگه ر به ره و
لای راستیدا وه رچه رخیئ شه پۆل شه پۆل شه راب ده خو لقیئیت و
به باریکتردا باوه ش باوه ش، ماچی مه ستی لیده بیته وه .

له نیوان ئەو هه موو ماچه مه سته ، هه مان ماچی سه رگه ردانیشی
تیدایه، ئەم ماچه، ماچیکی سه رسوو پره یئنه ره، سه رده مانیک زۆر
گه رام که لیوه کانی ئەم ماچه سه رگه ردانه بدۆزمه وه به لام

بۆم نه دۆزرايه وه ، تاكوو لهو پۆژه سىحراوييه تۆم به چاو بينى . ئه و ماچه مهسته، هين ليوه ته ره كانى تۆ بوو، ليوه كانت سه رگهردان بوون و نه يانده زانى له سه ر كامه زاردا ده بى بنيشنه وه.

گوتت: « دلّه كه م له كاتى عه شقدا، ده مه وه ئيت يه ك كاتژميرى ته واو، ليوه كانت به ژم.

ليوه كانت شوينگه ي ليوه سه رگهردانه كانى منن، نازانم بۆ قهت تيريان لى ناخۆم، ته نيا ئه وه ده زانم له ناميزى تۆدا تامى سه هوّل و ماچم ليك كر دووه ته وه.» پاش ئه و قسانه ي تۆ تيگه يشتم ئيدى پيوستم به و ماسييه نه ماوه ده بى بيخه مه رووباره كه وه . ماسييه كه م توور دايه وه بن رووباره كه وه .

يه كه م جار كه تۆم بينى و تۆ ليم نزيكه وه بوويت ئيدى پيوستم به و ماسييه نه ما و توورمدايه رووباره مهسته كه وه. خه لك ده يانگوت «ئمه ئاو نيه ئمه شه رابه كه له جياتى ئاو له م رووباره دا له روويندايه.

» ئه وه نده يان گوت و گوتيان تا له كو تايدا حكومه تيه كان هاتن و ئاوى رووباره كه يان تاقيكرده وه.

ته نانه ت كارخانه شيان له وى دروستكرد به لام پاش تاقيكردنه وه ي زور، تيگه يشتن رووباره كه ته نيا ئاوى پيه نه ك شه راب. حكومه تيه كان جه زايه كى قورسيان بۆ خه لكانى سيخوړى هه والئيرى شه راو و ئاو داين كرد و پاش بوّل بوّل و ده مه قرگه ليكى دوور و دريژ كه ل و په ليان كو كرده وه و له وى رويشتن. پاش رويشتنى ئه وان ديسان رووباره كه مه ستى كرده وه و باوه ش باوه ش ماچى سه رگهردانى به ملا و ئه ولا ده نارد.

به قامكه سيحريه كانم ماسييه كه هه مديسان له ئاوه كه دهردينمهوه و تووړي ده ده مه سه ر لاشه كه ت. ماسي ئه هوه ن و نه رم ده ستي پيډه كات و شه راب و ماچه وا ئاراسته‌ي تو ده كات. ئيستاكه حه ياتم له وانه يه ئيدي له ماچ و شه راب تير بخوؤ به پيچه وانه‌ي پيشووت.

ده زانم ئه م ماسييه چكوله يه چاري ده ردي تو ده كات، ته نيا ئه مه يه كه ده توانيت ئه و تيشكانه‌ي له شي تو داپووشيت. پيشتر هه ر كه نيوي ماسييه چكوله م به لاته وه ده برد، زله زل ده كه وته چاوانته وه و خيرا و به توندي تيشكه كاني له شت داده به زين و جار وباريش ده تگوت شه وه زنگ كه ماروتي داوه ، خيرا شپرز ده بوويت .

تو تيگه يشتبووي ئه و ماسييه ئاكامي تويه ، بوئه لئي ده ترساي، به لام ئه مجاره هيچت نه گوت، كه ناوم برد چاوه كانت ليم داخست و بن قسه و باس بيده ننگ بوويت.

ئاي حه ياتم. تو كه‌ي تا ئه م راده يه له م ژيانه ماندوو هه لگه راي ت كه من نه مزاني بوو، كه‌ي وات به سه ردا هاتبوو، چو ن من تينه گه يشتبووم؟

ماسي هه موو شتتاك له ژير شه پوله نه رمه كانيدا، نو قم ده كات، تو نو قم ده بي، ئارام و بيده ننگ، ميله كاني كاتژميري سه رده مي تو هيدي، هيدي نو قم ده بن، ئه هوه ن و نه رم ، ئه و ده ننگ و په ننگ و مووسيقا ناديارانه له ژير ئه و شه پوله سووتينه رانه نو قم ده بن، ده لئي هيچكات نه بوويته حه ياتم، كات و شوين له گه ل تو دا نو قم ده بن، ده لئي هيچكات ژيان خاوه نسي ئه و كات و شوينه نه بووه كه تو تيدا ده ژي اي.

سەرەتا تۆشپت نەبوويت

لهو روژوهه که «سهید ئه حسهن» نیان هیئایه وه بی ئیختیار هه ندی هه لسووکه وتی سهیر و سه مه ره م لی ده وه شیتته وه. سه ره تا که سهید ئه حسه نیان برد شیت نه بوو به لام به شیتی گه راندیانه وه و ئه منیش پیش له گه رانه وه ی ئه و زور ئاسایی هه لسووکه وتم ده کرد به لام ماوه یه که خو میش سه رم له و هه لسووکه وتانه م سوور ده مینیت . بو نمونه دوینی به رانه به به ئاوینه که م راهه ستام و به ئارامی قامکم خسته سه ر مه ودای دوو بروم له ئاوینه که دا و به نه رمی کونیکم تیدا درووست کرد. پاشان چاوی راستم خسته سه ر کونه که و له وینه وه سه یری ژووری سه ره نه نگم کرد له میشکمد... نا نا هیچ سیحریک له کاردا نییه . من هه ر کاتیک همه ویت له راستیه کان تیبگه م کونیک له سه ر ته و یلم هه لبت به رانه به به ئاوینه که وله ری ئاوینه که وه ، له مه ودای دوو نه برومدا درووست ده که م و چاوی راستم ده خمه سه ری و له وینه وه سه یری راستیه کان ده که م . ئه مجاره ش وامکرد که کردم.....

سه ره نه نگ روو له سه ره بازه قوزه که گوتی: «ده زانم خوت داوه له که یری هه تیوه»..... زلله یه کی دا به نیو ده میدا و خوینی له زاری داپژانده ده ره وه. چه ناگه ی سه ره بازه به ستزمانه که خوینین هه لگه را و سیمای جوانی برینی تیکه وت. گوروبانه که ش له ویدا راهه ستا بوو، ریک له لای شانی کوره سه ره بازه که وه . ئه ویش روو

له سهربازه قۆزه که هه‌لگه‌رایه‌وه و گوتی: «گه‌وره‌م ته‌گه‌ر ئەم گه‌مژه گویمان بۆ شل بکات و تۆزه میکیاجیکمان بۆ بکات بپروا بکه‌ن به قازانجیه‌تی...ته‌نیا یه‌ک تۆز سووروا «... و قاقای کیشا. سهره‌نگ ده‌ستی هینایه پيش ده‌مه خوینینه‌که‌ی سهربازه که و پلێکی بۆ ته‌قاند وگوتی: «ئه‌لله که جوانی خو»...دای له قاقای پیکه‌نین.

به تووره‌یه‌وه چاوم له سر ئه‌و کونه که له ئاوینه‌که‌دا کردبوومه‌وه ، لابرد. ئاای سهره‌نگ ...چه‌نده ناپیاو بووی تۆ.....پروام نه‌ده‌کرد ئه‌و کابرایه ئاوا بئێ خلاق بیت ،ئاوینه‌که‌م درۆزن نییه هیچکات ..هیچکات درۆم له‌گه‌لدا ناکات..... ناچار بووم هه‌مدیسان بگه‌رپمه‌وه بۆ به‌رانبه‌ر ئاوینه‌که‌م و قامک بخرمه‌وه سه‌ر مه‌ودای دوو ئه‌برۆم له ئاوینه‌که‌دا و کونێکی دیکه‌ی تیدا بکه‌مه‌وه:

به قسه‌که‌ی گوربان‌که‌ه و پل ته‌قاندنه‌که‌ی جه‌نابی سهره‌نگ ، سهربازه جوان و بالآ به‌رزه‌که سوور هه‌لگه‌را و به تووره‌یه‌وه بۆ گوروبان و پاشان سهره‌نگ و هه‌مدیسان گوروبان و بۆ سهره‌نگ پوانی. سهره‌نگ پلێ ته‌قاندوه: «جوانی ،جوان... ته‌نیا یه‌ک تۆز سووروا بابه»... گوروبانه‌که قاقای کیشا و ده‌ستی بۆ خوێ برد. سهربازه جوانه‌که به‌رقه‌وه سه‌یری سهره‌نگ و پاشان گوروبانه‌که‌ی کرده‌وه له ئەم بۆ ئه‌و له ئەو بۆ ئەمیان ده‌پروانی. گوروبان گوتی: «ئاا چیه‌ه ، ده‌ی وه‌ره‌مخۆ ده‌ی وه‌ره‌ ده‌ی وه‌ره»...سهره‌نگ به‌رزتر قاقای ده‌کیشا و به‌شه‌هوه‌ته‌وه دای به‌سه‌ر رانی خویدا. سهربازه‌که له ژێر لیویه‌وه چپاندی: «مه‌گه‌ر من زبێل خوۆرم سه‌گ باب.»

زئنه ب بووسفی

هه رکه سه ربازه که ئه وهی گوت خیرا سه رههنگ دای به نیو ده میدا و ئاماژهی له گوروبانه کهش کرد. پیکه وه لیتی بهر بوون ئه وهنده یان لی دا که سه ربازه قۆزه که خۆی پئی رانه گیردرا و ئه ویش له وان بهر بوو به لام له ئان و ساتیکدا سه رههنگ خۆی گه یانده ته نیشتی ده رگا که و به توندی له ده رگای کوتا و خیرا دوو گوروبانی زه به لاج خۆیان کرده ژوروه وه و بیدهنگ له سه ربازه جوانکیله که بهر بوون و ده ستیان کرده لیدانی . ناکاو سه ربازه که داکوترایه سه ر مووزاییکه کان و ته ققه له ژیر سه ریه وه به رزه و بوو. سه ربازه که بوورایه وه و خوین له ژیر سه ری به ربووه وه سه ر مووزاییکه کان . له و حاله شدا سه رههنگ وازی نه ده هینا و به تووکه شه ق لیتی ده دا و کفری ده کرد.

که س ئاگای لی نه بوو من له و کونه وه که له مه ودای دوو ئه برووم، له نیوان ئاوینه قه دییه که مدا درووستم کرد بوو سه یریان ده که م، سه یری سه رههنگم ده کرد که چۆناوچۆن له و سه ربازه جوانه ی ده کوتا و خولپانی خوینی کردبوو. ماوه یه که ههستم کردوو که سه رههنگ ته واو خوینرێژ و ناپاکه و به راست نییه له گه لمدا، به س تاکوو به هه ر دوو چاوی خۆم نه مبینی بروام پئی نه کرد بوو . ئیستا ئیدی تیگه یشتووم ...جوان تیگه یشتووم.....

سه ید ئه حسه ن وا نه بوو به لام به شیتی گه رایه وه نیوان گه ره ک . ده میکه هه ل سووکه وته کانم گوژدراون..هه ست ده که م سه رههنگ ئیدی خوینرێژ ده رچوو به لامه وهئیدی ته واو...ئیدی سه ید ئه حسه ن ئیدیهه ی به له حنه ت بیت سه رههنگ.

۱

یه که مین به ش.

له ته نیشتی ده لاقه یه کی چکۆلانه وه راوه ستاوم . ده میکه وا
هه سته که م ئیدی پئویستم به م ده لاقه یه نه ماوه. ته نانه ت
ناتوانم له چوارچۆه که یه وه سهیری ئاسمانیش بکه م. له
کامیرای نیگامه وه هیچ له ده لاقه کانیترا ناکات.
ده مهه ویئت دایب خه م ئه م ده لاقه یه . ئه گهر دایب خه م و ابزانم
باشتره .

ده لاقه که م پیشتر وانه بوو. مت و بیده نگ بوو. به رده وام
وام هه ست ده کرد خاوه ن ده لاقه یه کی بچووک و جوانم و
سه باره ت به ئه و هیچ ترسیکم له دلدا نه بوو.
لێی نه ده که وه مه شک و گومانه وه و ئازادانه له ژووره که مدا
هات و چۆم ده کرد. له راستیدا کئی بیر له وه ده کاته وه که
که ل و په له کانی خانووه که ی گیاندار بن؟ نا، هیچکات وام
بیر نه ده کرده وه، به لام دواتر تیگه یشتم که ئه م ده لاقه یه
هه ندی جار له قاقای پیکه نین ده دات.
یه که مجار که له ئه و راستیه تیگه یشتم، زۆر دلّم خوڤ بوو
و سه رخوڤ و به خته وه ر ده لاقه که م نوقمی ده یان ماچ کرد.
شانازیم پیه وه ده کرد. کوا، کوانی له کام شویندا ده لاقه ی
واتان بینوه که له قاقای پیکه نین بدات؟

دلنیام که هه‌رگیز کهس تاکوو ئیستا ده‌لاقه‌ی وای نه‌بینیوه .
تا چه‌ند رۆژیک له‌بازنه‌ی ئه‌و پیکه‌نین و قاقا لیدانه و ماچ
و مووچانه سوورم ده‌خواردوه و له‌وه که بوومه‌ته‌خواهن
ده‌لاقه‌یه‌کی سیحری له‌خۆمدا نه‌ده‌گونجام .

تاکوو مۆبایله‌که‌م له‌جه‌ره‌سی دا، هاوڕێیه‌که‌م بوو، له
هه‌نده‌رانه‌وه تیلی ده‌کرد. زۆرم پێخۆش بوو که زه‌نگی بۆ دام
و ماوه‌ی ۴۰ خوله‌ک پیکه‌وه دواین، پاش داخستنی مۆبایل، له‌پەر
نرکه له‌ده‌لاقه‌که‌ به‌رزه‌وه بوو.

له‌و رۆژه‌وه ده‌لاقه‌ بچکۆلانه‌که‌ی ژووهره‌که‌م جار و بار
پێده‌که‌نیّت ، هه‌ندی جاریش توورپه‌ ده‌بیّت، وا توورپه‌ که
خۆمیش لێی ده‌ترسم ، بپروا ناکه‌ی؟ با... وایه... زۆرتری
کاته‌کانیش به‌خه‌مه‌وه ده‌گری و پرمه‌ پرمی گریانه‌کانی
له‌وانه‌یه‌ دلم بتوقینیت.

بپروا بکه‌ به‌ بۆنه‌ی ئه‌م باردۆخه‌مه‌ که به‌رده‌وام دڵپه‌رۆش
و نیگه‌رانم. ترس و دله‌راوکی خه‌ریکه‌ ژیانم به‌ ته‌واوی تال
ده‌کات .

که ده‌ست ده‌به‌م ده‌لاقه‌که‌ داخه‌م هاوار و پارانه‌وه‌ی گوێی
ناسمان که‌ر ده‌کات و دلم دێته‌ هه‌ژان و له‌ پارانه‌وه‌کانی خه‌م
دام ده‌گریّت. که دلیشم بۆی ده‌سوتیت و له‌داخستنی په‌شیمان
ده‌به‌وه هه‌مدیسان به‌ بچووکتین بیانوو به‌ جنیو و تف لیم
به‌ر ده‌بیّت ئه‌م ده‌لاقه‌یه‌، ئاخ خ... نازانم چیی لێکه‌م.

که نان ده‌خۆم برسێه‌تی هاری ده‌کات به‌جۆریک که ده‌بی نان
له‌ ده‌می خۆم ده‌ریتم و له‌ زاری ئه‌وی بنیم. ئه‌ی نه‌مگوت
زاری هه‌یه ئه‌م ده‌لاقه‌یه‌؟

زنگه ب پووسفی

بااا ده میکه زاری لیم که وتوو ته ده ری، لهو رۆژه وه که له قاقای پیکه نینی دا، هییدی، هییدی نه خشی زاریکی بچکۆلانه له رووی ئەم ده لاقهیه ده رکه وت. پاشان که پۆ، دواتریش ده ست و قاقی لیه وه ده رها ت.

که هه ندی جار بیر له قسه کانی ده که مه وه به و ده ره نجامه ده گه م که ده بی میشکیشی هه بی ت ئەم ده لاقهیه. ئەگینا چۆن تا ده م رادهیه ژیا نی منی ئالۆز کردوه و سه ری لیم شیواندوو؟ که ده مه ویت له هه مامدا خۆم بشۆم هاواری لی به رزه وه ده بی ت چونکه هه ر ده بی ت ئەویش بیته سه یرکه ری خۆشته که م.

ده بی ده رگای هه مامی لی ئاوه لا بکه م. نابنی له کاتی رووته وه بووندا خۆمی لیبشارمه وه، ده بی به رمانه وه بۆ ئەندامه کانم پرونیت.. به لی وایه... چاوشی هه یه ئەم ده لاقهیه.

به هو ی چاوه کانیه وه بوو که تیگه یشتم هه سته شه هو انیه که ی چه ند به هیزه ، لیره دا بوو که تیگه یشتم که ئەم ده لاقهیه ده میکه وه کوو مرو فقه کانی لیها تووه و بۆ خۆی بووه ته پیاویک. له کاتی نووستندا ... لاوه با هه ر باسی لیه وه نه که م که ئەم ده لاقهیه تا چه ند سه یر و سه مه ره یه . با هه ر باسی لیه وه نه که م ئیدی.

ئای چه نده سامناکه که ژنیک ناچار بی ت له گه ل ده لاقهیه که دا بژیت .

زۆرتری کاته کان یان ده خه ویت یان ده گری ت ئەم ده لاقهیه. ئیدی ناتوانم، نا، ناتوانم و نازانم چی لیکه م.

خه ریکه لیم ده بیته گردیکی مه ترسیدار. ئەگه ر ئاوا به رده وام

بیت، له وانهیه ئه و گۆرانه به سهر منیشدا بیت ومنیش بیمه ده لاقهیه ک و ههردوو کمان ده بینه ده لاقه. ده لاقه ی تیر و من، به راست که سامناکه ؛ به لام فه تره یه که ده مهه ویت دایخه م ئه م ده لاقه یه چونکه له وانه یه له ئاکامدا بمکوژیت یان خو ی دیق بکات و له ناو بجیت.

نازانم که ی و چۆن ببوو به پیاو ئه م ده لاقه یه. نازانم که ی و چۆن عاشقم بوو، که س بر وای پی نیه که ئه م ده لاقه یه بو خو ی بو ته پیاویک. له وانه یه خو میش بریار بده م که بیمه ده لاقه یه ک، ده قاوده قی ئه و ، هه ر ئیدی خه ریکه دونیام لیی ئالۆز ده بیت به بۆنه ی ئه م ده لاقه نه گریسه .

چهند رۆژه که ده لاقه بچکۆلانه ئه وه نده گریاوه و خو ی له چوار چیوه ی شورا که کوتاوه که ئیدی هیزی هاوار و پارانه وه شی پی نه ماوه چونکه ده میکه له کۆلانه وه کابرایه ک به رانه ر به ده لاقه که تیده په ریت و بو ماوه یه ک له من راده مینیت. هه موو رۆژیک له کاتیکی دابینکراودا ئه و دیت و له کۆلان راده وه ستیت و بو من ده روانیت.

ئه و کوا ده زانیت که ئه مه ده لاقه یه کی عاشیقه نه ک ده لاقه یه کی ئاسایی..... ئارام و نه هوه ن گویمان بو هه لده خات و له من و ده لاقه راده مینیت و پیی وایه من شیت بوومه وله خو مه وه ده قیزینم و قسه ده که م و تووره ده بم.

یه که مجار هه ر که چاوی به کابراکه که وت وه خته بوو شیت و هار ببیت.

تووره هه لگه را و ده ستی کرده نه راندن، ریک له چه شنی پیاویکی دلپیس به لام سه یریش له وه دایه که من هه موو

زنگه ب بووسفی

رۆژیک له کاتی هاتنی کابراکه و تپهپرینی له کۆلندا ناکاو داخ ههڵدهگه پریم و دلم دیته لیدان و بی ئیختیار بوی دهروانم. پیموایه کابرا و دهلاقهش له حالهتی سهیر کردندا تیگهیشتونوه و بهو نهینیهی دلم زانیوانه.

که دهلاقه تیگهیشته کابرا سهرنجی منی بو لای خوی راکشاهه ناکاو دای له پرمه ی گریان .

لهو رۆژوه ئیدی دهلاقه لیکدا، لیکدا دهگریته و فرمیسک دادهبارینیت و ههر دهگریته.

دهلاقه پێشتر ههولی دهدا لیم بدا بهس نهیده توانی چونکه شووراکه نهیده هیشته و ئهوی له خۆدا یه خسیر کردبوو، بهلام تا دهیتوانی دهینه پراند و جنیوی دهدا و تفی لیم دهکرد بهلام من گویم نه دهدا و دهستبهرداری کابراکه نهبووم.

ئێستا چهند رۆژه که دهلاقه نه ئاو دهخواتهوه و نه نان له قورگی دهچیته خواری، کاری بوته گریان و خه مخواردن. شهوانه به خه مهوه سهیرم دهکات که چۆناوچۆن له سهر قهروهیلکه مه راده کشیم و ئه گهر بلیم به سه ئیدی بۆم مه پرانه یان ئه گهر بلیم چه زم لیت نه، تکایه وازم لئ بێنا هه مدیسان قیژه قیژه و قسه تاله کانی دهست پی ده که نهوه .

ئهمرۆ کابراکه دیاری نه . پیموایه درهنگ که وتوووه ، بهلام ههست ده کهم ههر دیت.

به ئه سپایی بو کۆلان ده پرۆم و لهو شوینه که رۆژانی پێشتر کابراکه دههات و راده وهستا و بو منی ده پروانی، راده وهستم و دهستبه کار ده بم و باز نه یه که ده کشم، به ته باشیری سوور باز نه یه کی هه تا هه تاییی ده کشم.... با.... هه تا هه تاییی،

به رانبر به ده لاقه یه کی سهیر و سه موره جه غزیک ده کشم. ده لاقه کهش ههستی پیده کات و ده که ویتنه نووزه نووز، سهیر ده کات، نا، بیسووده، من ئیدی توّم ناویت ئه ی ده لاقه، نا، نا، توّم ناویت.....

که من بازنه که ده کشم و ده پوّم نا کاو کابراکه دیت و ده که ویتنه نیوان بازنه که وه .

ئه ویش ههست به بازنه که ده کات و له پر هه راسان ده بیّت ، وه کوو ئه و مشکانه ی لیها تووه که ده که ونه داوی بازنه کانه وه و تاهه تا هه تایه له نیوانیاندا ده سوورپینه وه و هه ولّ ده دن به پراکه ، پراکه خویمان رزگار بکه ن و هه ر رزگاریشان بوّ نابیت. نا، نا... رزگاریت بوّ نیه ئه ی پیاو ی له داو که وتوو ی بازنه یی ... تازه ئیدی که وتیته داو... نا، نا، ناتوانی خوّت رزگار بکه یت.

نازانم کئی فیری ئه م فیله می کردوه ؟ چ بیر ده که مه وه بوّم ناچیته سه ر یه ک کئی فیرمی کرد که بازنه ی سیحری له سه ر زه وین بکیشم و له هه موو نه فره تیک خوّم رزگار بکه م بیرم نایی نازانم ده ی.

ده گه ریّمه وه ژووره که م و له ته نیشتی ده لاقه که وه راده وه ستم و هه ست به ئازادی ده که م و ده مه سه یرکه ری گوّره پانی پیش نیگای ده لاقه یه که وه .

۲

دوو هه مین به ش.

له و پوژه وه که کابرا که و ته بازنه هه تا هه تاییه وه ، ده لاقه ی
بچکو لانه ناکامی پی هات.

تو نازانی ناکامی ده لاقه واته چی؟ هاااااا! نازانی؟ باشه من
بو تی ده گیرمه وه که چوناو چوون ده لاقه ی به سترمان ناکامی
پی هات.

جوان گویم بو شل بکه : نه وه تا کابرا که له و بازنه دا بی تیختیار
له سووراندا یه ، منیش به ران بهر به نه و له چوار چی وه ی ده
لاقه که وه بو مته ته سه یرکه ری بی نه وه تی بگم که ده لاقه که
هی دی، هی دی خه ریکه له شووراکه ی ده بیته وه... بی نه وه ناگام
لی بی ت که ده لاقه که خه ریکه ده بیته مرو ف . به لی ، به لی
مرو ف. ده لاقه ده بیته مرو ف نه گه ر له چوار چی وه یه که وه بو
کابرایه ک پروانیت .

مرو فیک ی پیاو، پیاویک له وینه ی کابرای نیوان بازنه که، ده قاو
ده قی خو ی.

له پر موبایله که م له جه ره س ده دات، هاوړپیه که مه، له
هه نده رانه وه تیل م بو ده کات، ریک ۴۰ خوله کی ره به ق پیکه وه
ده دوین، من له قاقای پیکه نین ده ده م و نه ویش له و دیوی
هیله کانی ته لیفونه وه قاقام بو ده کیشیت، واته گفتگو یه کی تزی

له بهخته وهری.

دهی چ کیشهیه، موشکله چیه هیاتم که من جار وبار له گه لّ
 هاوړییه کی هه نده رانیدا به و په ری خو شه ویستییه وه بدویم؟
 چ عه بییکی هیه ئاخر، هر تیناگه م هیاتم گرفتی ئه و
 دوانده چیه؟ هاااا! پیکه نینی من چ عه بییکی هیه
 ئاخر؟ ناااااا، قهت به عییه نازانم ئافره تیک وه کوو من
 له قاقای پیکه نین بدات، بو به عییه ده زانی تو؟
 پوژیکان ئه م هاوړییه م پیش له پویشتنی بو هه نده ران هاته
 مالمان و به کامیراکه ی ده یان په سمی لیم گرت چوونکه
 له وده مه دا موبایله کامان زور ساکار بوون و هیشتاکه ئه و
 موبایله نویانه که ده توانین هه موو ئیشیک جی به جی بکه ن
 نه هاتوونه بازاره وه بویه هاوړییه که م ناچار بوو له گه لّ خویدا
 کامیرا بینتیه ماله وه.

دایکیشم له و پوژده دا له مالدا بوو و چهند وینه یه کی دایکیشمی
 گرت و گوتی ئه مانه م بو گو فاره که مان ده وی و وینه ی دایکت
 و خو ت له ته نیشتی یه کتره وه بو خوینه ران سه رهنجر اکیشته .
 هاوړییه که م ده یان په سمی هونه ری لیم گرت و دیاره له و
 کاتیشه دا ده لاقه ی به سترزمان که ئیستا خه ریکه تووشی
 گورانیکی مه زن دیت چاوی پیماننه وه بووه .

هه لبت هه ر من بووم که تیده گیشتم که چوناوچوون
 ده لاقه ی چوین موړم لی ده کاته وه و قهت ، قهت دایکم و
 هاوړییه که م به و نه پنیه نه یانده زانی .

که س ئاگای لی نه بوو که ماوه یه که ده لاقه که خه ریکه
 ده گورد ری ت و خه ریکه شیوه و شیوازی خو ی له ده ست ده دات

و گوڤرانکارییه کی مهزن دټه سهریدا. وا دیاره له ئیستادا ئیدی نهو ئالوگوږه پرووی داوه و ئیدی من خاوه نی ده لاقه یه کی بچووک نیم و تهنیا ئیشم نهو هیه که سهیر بکه م و هیچ نه ئیم .

تیگه یشتوومه بیده نگی باشتین ئاکاره له م کاته دا . ههر ئه وه نه بیته که له جیی خوڤدا راوه ستم و سهیری کابرایه ک بکه م له بازنه یه کدا که وه کوو مشکیکی بچکۆلانه که وتوو ته داو..... سوپرائیکی هه تا هه تاییی.... من... ئیستا... نه گهر... بپروا بکه.... واته ئیستا... ههر ئیستا که نه گهر له و دیمه نه ئاوپیش بده مه وه و بو ژووره که م بپروانم هه مدیسان چاوم ده که ویته کابراکه ی نیوان بازنه که ..

نه گهر سهرم وه چه رخیتمه سهر ده رگای ژووره که میش هه مدیسان کابراکه له سووپاندا دټه پیش نیگام.... یان نه گهر بچمه سهر سه لاجه که یان کانتۆره که یان دهس به ئاوه که ش کابراکه ده بینمه وه که له سووپاندایه له بازنه یه کی سهیر و سه مه ره دا..... هه ی هووووو... نه مه چ وه زعیکه؟... نه م ئالۆزیه واته چی؟... ئاخر من چووزانم چۆن شتی وا ده کریته؟ واته من خاوه نی پیاویکم له چه ند شویندا ؟ هاااا؟

له یه ک کات و چه ند شوین و یه ک کابرا ؟ شتی وا چۆن ده بیته؟ به لام ئاوايه ئیدی بلیم چی، واته کابراکه هه م له کۆلاندایه و له بازنه که دا له سووپاندایه و هه م له هه مان کاتدا له ژووره که ی مندایه و له نیو سه لاجه که دایه و له نیو کانتۆره که دایه و له ده یان شوینیکیتری نه م ماله دایه و بهرده و امیش ههر بو من ده پروانیت.... به لئ ئاوايه بهس نازانم شتی وا چۆن پرویداوه

حه یاتم ؟

هاورپیه کهم گوتی: دیمه مالتان و چند په رسمی دیکهت لی
ده کیشم. گوتم :

توکهی ...باشه به لّام بئی سهر پوښ . هاورپیه کهم بزیه کی
برده وه وگوتی:

دهی باشه، به سهر چاو به لّام له گوڤاره کاندانا بیت بئی
سهرپوښ دهرکه ویت، ناکریت، ههر ده بئی چند په سمیشت لی
بگرم به سهرپوښه وه، وا باشته .

من ده میکه خاوه نی ئه م هاورپیه م، ئه وه هاورپیه کی باشه،
به لّام ئه م ده لاقه یه، ئااااای له ئه م ده لاقه یه.....

داوای لیبور دنتان لی ده کهم هه یاتم، له راستیدا من ئیدی
خاوه ن ده لاقه یه ک نیم.

له پر له بیرم چوو که ده لاقه ی پېشوو ئیستا که ئیدی بووه ته
پیاوه که ی نیوان بازنه که و له هه مان کاتیشدا له ژورره که مدایه
و برده و امیش عاشقی منه و یان پیده که نیت و یان موړم
لی ده کاته وه ، یان له ژورره که دایه و یان له کوّاندا یه و له
بازنه که یشدا ده سوورپته وه...هه ی هوووووو.....ئاخر چون شتی
وا روویداوه؟ نازانم ده بئی پرسیاره کانم له هاورپیه کهم بیرسم .
له وانیه ئه وه ولامی ئه م پرسیاره سهیرانم بزانیته .

ده میکه تیل بو هاورپیه هه ندرانییه کهم ده کهم به لّام ولامی کی
نیه، له جهره س ده دات به لّام پیوه ندیبه که حاصل نایته .
به راست ئیدی خهریکم ده ترسم که نه کات شتی کی خراپی لی
هاتووه ته پیش .

بروا بکه ده میکه له توش ده ترسم ئه ی ده لاقه ی سهر

وسه مه ره .

له وانه یه برپوم و له بازار ته وه ریك بكرم و بيمه وه بو مال و
تو ورد وخاش بكم نهی ده لاقه ی گیل و گه مژه. ئاخر نازانم
كي به تو ی گوتوو كه مروف بوون باشتره لهويه كه تا هه تا
هه تا یه وه كوو خو ت مینیته وه نهی ده لاقه ی ته فره دراو.

۳

سپهه مین به ش.

سهیری خۆم ده کهم له م ئاوینه دا بهس له جياتی خۆم تۆ ده بینم که چند ده م به پیکه نین دیاریت . بهس نازانم ئەو هه موو پیکه نینه بۆ چیه ، تۆ که پیشتر وا نه بوویت...حه ز ده کهم منیش وه کوو تۆم لئ بیّت و هه ر پیکه نم...نازانم چیم به سه ردا هاتوو. تۆ به رده وام له گالته وگه پ و قسه ی خو شدایت و من سه رم سوور ماوه ته وه که ئایا ئەم هاوړپیه هه نده رانییه ی تۆ ئیش و کاری نه؟ هااا! ئەو هه موو قسه کردنه چیه ناخر...مه به ستم تویه ، تۆ، به لئ پرووی قسه م له تویه، جه نابت که بیکارو بیعار به رده وام له م ژوو ره دا ده سووړپته وه و تیل بۆ ئەم و تیل بۆ ئەو و هه ر وړ وړ له قسه کردندایت ؛ به لام ئەه ی ئەو هاوړپیه خو پریه ت چی هااا! ئەو ویله بۆ وازت لئ ناهینیت؟ هااا! به لئ ئەو ده لئیم که به رده وام تیلت بۆ ده کات و هه موو جاریک ۴۰ خوله کی ته واو قسه ده که ن پیکه وه؟ هااا! پیموایه ده یه وه یّت تویش بکاته خو پریه کی هاوچه شنی خۆی، ده ی بلئ وا نه ده ی، بلئ من به هه له م ده ی.. ده ی بیلی، تکایه بیلییه وه که من به هه له م و ئەوانه هه موویان خه یالن و تۆ وا نیت، تۆ ...

ده مه وه یّت برۆمه دوکتۆر، ده مه وه یّت ئەم شوورا له حنه تییه

زئنه ب بووسفی

تیک شکیتم و خوّم پزگار بکهّم و برۆمه دوکتۆر. لهوانهیه من ته نیا له بهر ئه وه که بتوانم برۆمه دوکتور بوومه ته مرۆف ، به مرۆف بوونم هه لێژاردوو ته نیا له بهر ئه وه که بتوانم برۆمه دوکتۆر و چاره یه ک بدۆزمه وه بۆ ئه م نه خو شیمه . ئه و به هه له یه که هه ست ده کات من به مرۆف بوونم ئیختیار کردوو له بهر عاشق بوونی ، نا نا ، وا نییه ، من ته نیا ده مه ویّت برۆمه دوکتۆر چوونکه هه موو گیانم ژان ده کات، قاچ و قوّل و ته نانه ت قورگیشم ژان ده کات، می شکم وه خته بته قیّت ، لهوانه یه شه کره م هه بیّت... ئای ی ناا، خوا نه کات، ده لێن زۆر بۆ مرۆف مه ترسیداره نه خو شى شه کره ، نا ، دلنیا م که وانیه و ئه من شه کره م نییه ، به س پیموایه چوونکه ده می که هه ستم به ره و پیاسه ی ئیواران ناروات وام به سه ردا هاتوو... جه مامم جه مام... هه ی هووو.. ئای که له ده ستی خو مه وه وه ره ز بوومه ...

چهند پیس و نه گبه تی تو، ده ی ئه مه چ به زمی که بۆ منت ناوه ته وه هاااا! سه یر سه یر مۆبایله که ت له وانیه بته قیّته وه ده ی بابه که م قسه ی پى بکه ده ی ، داخی داخه ئه و مۆبایله هه ژاره ت... کوره شه رم بکه ده ی ره نگى پییه وه نه ماوه ئه و مۆبایله داماوته چوونکه به رده وام له نیو له پتدایه و ده یلکینیته گویتدا و هه ر هه ناسه لیدانه که ت به رووی ئه و مۆبایله و قسه کردن و قسه کردن و اااای که تو زوۆر بی شه رمی ... و اااای له و مۆبایله هه ژاره ت... ئه و مۆبایله ت ئه گه ر گیاندار بواتایى، ئیستا که له نیوان ده ست و په نجه کانی تو دا هه لپرووکا بوو ، با شتر که گیاندار نییه ئه و مۆبایله ت ...

دهی به قهبری بایه وه ئهم هاوړپیه هه ندرنیه ت... دهی ئهم سه گبابه بو واز له تو ناهینیت ؟ مه گهر نالین نه گهر کهس له هه ندرانه وه بو ئیره تیل بکات ههر دهبی پاره ی زور سهر ف بکات دهی، نه گهر وایه ئهم سه گه بو نه وه نده تیل ت بو ده کات ؟ چو ن بیر له وه هموو پاره یه ناکاته وه که به فیرو ی ده دات ؟ ه ا ا ا ا ا ا ؟ ئهم حیز بابه بو واز ناهینیت ؟ نه وه ۴۰ خوله که که پیکه وه ده تریقینه وه ...

بو دهره وه ده پروانم، تو دوینن به ته باشیری سوور له و کولانه بن به سته بازنه یه کی مه زنت کیشا. بازنه یه ک بو کوپ و کیژووله کانی گهره ک به لکوو له گه ل یه کتر دا شهر نه کهن و بینه هاوړی و پیکه وه یاری بکه ن له کولاندا، نه وه تا ئیستاش کیژووله یه کی جوان له و بازنه یه توپان ده کات. ...

وابزانم من دوینن شه و خه ویکسی سه یرم به م بازنه وه بینی ... جوان بیرم نایه ت به س پیموایه له جیاتی نه و کیژووله یه و نه و ته باشیره سووره... کئی بوو نازانم وه لا بیلا بیرم نایه ت کئی له و بازنه یه دا بوو له خه وه که مدا

ئا ا ا ا ای چهن دلم ژان ده کات، ئا ا ا ا خ که هه موو گیانم ژان ده کات. له وانیه تووشی نه خووشی شه کره هاتیبیم ، هه ست ده که م که سیک لیمی داوه

سه یر ، سه یر چو ن پیده که نیت نه و دم حیزه، دهی به سه ئیدی به سه ، دهی بیپروهه ئهم پیکه نین و گالته و گه پته له گه ل نه و هاوړپیه هه ندرنیه ت... به سی که دهی به سیه، ئیدی به سه، تو به دم قسه کردنه وه ههر پیده که نیت، له قاقای پیکه نین ده دیت، چهن د جار ناخر ئهم موبایله ت جی به جی

زئنه ب بووسفی

ده کهیت له نیوان دهسته کانتدا، له م دهست بو ئه و دهست،
باشه دهی بیپروه دهی مه گهر هیشتا که تینه گه یشتوو یته من رقم
لییه که به و شیوه یه پیده که نیت، عه ییه بابه به سه ئیدی ...
پیکه نین و گالته و گه پ و خه ریکیشی به ره و من دیت و هه ر
قسه ده کهیت و له منیش نزیکه وه ده بیت ... خه ریکی به ره و
منیش هه نگاو هه لده گریت له کاتیکدا ده زانیت من تووره م ...
لیم نزیکه وه ده بیت، به ره و من دیت ... ره نکه ده ته ویت ناشتی
بکه ینه وه ، هااا، بویه به ره و من دیت و لیم نزیکه وه ده بیت
تا کوو تووره یه که م دابه زینیت و ناشتم به یته وه ، وایه ؟ خو
به هه له نیم ؟

پاستی هه ر له بیرته له که یه وه پیکه وه نه نووستوین؟؟ ها؟
بیرته؟ کوره ئه م هاو رییه ت مه گهر ده ته یلیت تو بیر له من
بکه یته . ده زانی له که یه وه چاوم به و له ش و لاره جوانه ت
نه که وتوو؟ هه ی ، هه ی، داد و پیداد له و بیپره حمیه ی تو ...
بیرمه دوواین جار که له جل گوړیندا بوویت وا جوان هاتیه
پیش نیگامه وه که ویستم له ئان و ساتیکدا ئه و شوورایه
تیکشکینم و لیت نزیکه وه بم و له گویتدا بچینم که کچی
تو چند جوانیت و تا چند له جوانیه کی زیوین و ناسک
ده کهیت حه یاتم. ئارزووم بوو لیت نزیکه وه بم و له ئامیزت
گرم و ده یان جار ماچت بکه مه وه

ئه ری ئه وه خه ریکی چیت تو ، ئه وه وا لیم نزیکه وه بوویت
تا کوو دامبخه ییت؟ هاااا نه کهیت ، وا نه کهیت ...

نازانم بو خه وه که ی دوینن شه وم بیر ناکه ویته وه ، نازانم
بو. له وانه یه هین شه کره بیت چوونکه بیستومه که پاده ی

شه کره له خویندا بهرز بیته وه میشک له کار ده که ویت و هیدی، هیدی هیچ له زه میرتدا نامییته وه و چند هه ول بدهیت هیچت وه بیر ناکه ویته وه ریک وه کوو خه ونه که ی من چوونکه بیرم نایهت و نازانم ته باشیره که سپی بوو یان سوور، کیژوولیه که له بازنه که دا بوو یان پیاویک له چه شنی خوم، نازانم به داخه وه که بیرم ناکه ویته وه..... ته نانهت بیره وه ریبه جوانه کانیش به بونه ی شه کره ی خوین له بیرت ده چنه وه هاااا، خه یال نه که یت شه کره موهیم نیبه، موهیمه شه کره هااااا....

ئه ی... ئه وه خه ریکی چ ده که یت حه یاتم؟ هااااا؟ ئه ی... ئه وه بو تووره دیاریت حه یاتم؟ هاوړیبه هه نده رانیه که ت چی پیت گوت که تووره بوویت؟ ده ی خه تای من چیه که به و په ری تووره بیه وه به ره و من هه نگا و هه لده گریت؟ من چ گوناخیکم کردوو که هاتوویته سه رم تا کوو دامبخه یت؟ کی له م گه رمای هاوینه ده لاقه که ی داده خات هاااا؟ کی گه مزه؟ مه که، بابه مه که مه گه ر من شتیکی نه گونجاوم گوت؟ مه گه ر تو هه ر ده نگی من ده بیسی که لیم تووره بوویته هاااا؟ نا، نا، تکایه وا مه به... نا، نا، تکایه، نا و امه که حه یاتم ئاخر بو دونیام لی تاریک ده که یت تو؟ ئه وه بو وا ده که یت.....

نازانم له کوئی بوو خویندم که فه یله سوڤیک گوتوو یه که سیکس جوانترین و شیرینترین به شی ژیا نی مروڤه . یاخوا به قوربانی ئه و فه یله سوڤه بم که ئه و په رسته جوانه ی له زار ده ر کردوو، به پراست که وایه، به سه ری تو ئه و فه یله سوڤه به پراست بووه، وایه، به لام من و تو ده میکه که له یه ک دوورین و خه ریکین خه مکینه شه ده ژین. ژیا نی وا هه ر به که لک نایهت،

لهوانه یه ههردوو کمان بریار بدهین که ئەم پێوهندییه بپیرینهوه
ئەو ژیانە سارد و سپرە

ئە ی گووی سەگ بە پۆحی باوکی هاوپییه ههندهرانیه کهت
باش؟ دە ی ئەوه دیسان خهریکه دهتیریت به شوین شتیکیدا بو
دهروهه تۆ مه گەر خزمه تکاری ئەویت که لهو سهری دونیاوه
خهریکه دهتیریتته شوین ئیش و کاری خۆیدا ؟ دە ی ئە گەر ههزی
له هه ندهران نییه بوچی خۆی ناگه ریتته وه بو ولاته که ی خۆی و
به دووی ئیش و کاری خۆیدا ؟ هااا مه گەر تۆ نهوکه ری ئەویت ؟
هوۆوۆ ئەوه چه ده که ییت تۆ؟ نا نا، تکایه داممه خه هه یاتم،
نا، من هه ز نا که م، تکایه داممه خه ده ی... ئاخه ر تۆ که ی بروام
پێ ده که ییت که منیش بو خۆم مرۆفیکم، بوومه ته پیاویک تۆ
که ی بروا ده که ی من خۆم بو خۆم پیاویکم ده ی؟ هاااا! کوره
داممه خه ده ی، کوره تکایه ... ئامان نه که ییت ... ئەوه ده ستته ت
بشکیت ئە گەر دامبخه ییت ده ی

قه تاره فیشه ک بوو یان قه تاره ئه سپ؟

قهتاره ئهسپ له دووره وه وه کوو قهتاره فیشهک دههاته چاواندا . دهتگوت ئهگه ریش فیشهک نه بن بئ شک قهتاره میروولهن ، به لام هه موویان ئهسپ بوون ، ئهسپ و مایینی سپی . کوره که دهستی کرده گیرفانی و ده مانچه یه کی ده رهینا و زور له سه رخۆ و ئه هوهن گوتی: «دلیا به نایکوژم، ته نیا مه به ستم ترساندنیه تی، مه ترسئ دایه گیان کوشتن و پرین له کاردا نییه.» دایکی په نجه ی خسته سهر کوئمی و پروومه تی دارنی و پارایه وه: «مه که رۆله مه که، ته نانه ت ترساندنیشی مه ترسی هینه ره واز بیئا.»

کوره که بزه یه کی برده وه و به پامانه وه سه یری دووری کرد . به دووردا ده پروانی که چاوی که وته دیمه نی ته پ وتۆز و خاک وخۆلکی هه لکراو. کور کۆله که ی دابه سه رشاندا و وه پئ که وت. دپهاتییه کان شینیان ده گیرا . شینی پیش له هاتنه وه ی ته رم. بریار بوو لاویکیان له سیداره بدریت.

دایکی کوره که باره شه کر وچای به کۆله وه بوو ، خه ریک بوو روو له لادی بهر بیته وه. هه را و زنا ی خه لکه که تا دههات زوری ده کرد ، دپهاتییه کان چه ممه رییان ده گیرا.

کوره که خوئی له بناردا داگرت ، له په نای تاشه به ردیکی زه به لاحدا خوئی ماتدا بوو. تاویکی نه خایاند که کابرا له نووکه وه ده رکه وت. کابرا ئیواران ده چوووه پاژگاکه ی لووتکه وه.

هه موو ئیواره یه ک. کوره که ده مانچه که ی دهره ینا هه رکه کابرا
 نزیکه وه بوو ده نگی شیوه ن و هه را هه راکه ی لادی بهر زتره وه
 بوو . ناکاو کوره پاچه له کی و سه ری به ره و لادی وهرچه رخانند.
 به ره و دیمه نیکی زور دوور مات بوو . بو ی نه ده چووه سه ر
 یه ک که ئایا نه وه دیمه نی قه تاره نه سپه یان قه تاره فیشه که
 یان خود قه تاره میرووله یه . له و وهرچه رخانه دا بو چهند چرکه
 ئاگای له ده ورو به ری خو ی نه ما که له پر چرز ززه له
 سینکییه وه هه ستا و ده مانچه سارده که ی ده ستی داکه وته سه ر
 گژ و گیاکان . ده مانچه داخه که ی هیشتا به ده سته وه بوو کابراکه
 وا له پازگا که وه به ره و نه م هاتبووه خواری و گه یشتبووه سه ر
 سه ری.

دیتهاتیه کان شینیان ده گیرا . شینی پیش یان پاشی تهرم . دایکی
 کوره په نجه ی کراند بووه سه ر هه ردوو کولمی ، خوین سه ر
 و چاوی به خو یه وه پلکاندبوو . کوره که ده ستی خسته سه ر
 سینکی و داکه وته سه ر گژ و گیاکان و ناو له پیشی به سه ر
 ده مانچه که دا..... کابرا له کوره که هاته پیشتره وه . پیوا بوو که
 کوشتوویه تی و ئیدی کار ته واوه به لام کوره که به دوایین
 هیزییه وه لی ته قانند.

قه تاره فیشه ک بوو یان قه تاره نه سپ و ماینه کان یان خود
 قه تاره میرووله نیر و ماکان ریک وه کوو خو یان له دوایین
 نیگای کوره که دا له جوولاندا بوون بی نه وه نیگاشی له
 چه ممه ری دیتهاتیه کان وه بگریت بی نه وه گو یی له هه را
 هه رای دیتهاتیه کان دابخات بی نه وه دایکی له بیر بکات به
 دوو کولمی رووشاوی خوینینه وه و له هه مان حالدا دوایین دلۆپه

ئەسرېنەكانى داتكانە سەر گز وگياكان....

«ھەموو ئىۋارەيەك تۆ بەختەوەر دەكەم»

چ بەفرو چ باران... جياواز نين تۆ لەھەموو ھالئىكدا، ئىۋاران لە مال دىتە دەرى و خۆت دەگەنيتە خانوۋە دارماۋەكە. ئەو خانوۋىيە كە سالگارىكە جگە لە تۆ كەس سەرى پيدا نەكردوۋە. بە دلە كوتەوہ كىلەكە لە قفلى دەرگا دەسوورپىت و دەرگا چىۋىنە كۆنەكە بەجىرھ جىرھوہ ئاۋەلا دەكەيت و بە ئارامى خۆت دەكەيت بەو دالانە تەسك وتارىك و غماۋىيەدا. چ ھەستىكە ؟ خۆتىش تىناگەيت. ھەر لەو سەردەمەوہ كە منال بوويت تاكوو ئىستاش، ھەركات ويستوتە بەو دالانەدا تىپەپرىت مووچىرك بە لەشتدا ھەلگەپراۋە و ھەستت كىردوۋە كە ناۋ شانت لە ناكاو ھەلچاۋە. ھەستت كىردوۋە كە كەسىك لە گویتدا دەچىپىت «ئاللاھ نازە گيان ئاللاھ».

تىل دەكەيت. ھەموو ئىۋارەيەك تىل دەكەيت و من ۋلام دەدەمەوہ بەس تۆ يەك وشەش ناليت ، مت و بىدەنگ ، من دەلپىم: «ئەلو.. ئەلو...» بەس ھىچ دەنگت نىيە

تۆ پىشتەر دەنگوت: « گيانە كەم مەترسى، ئىمە لە يەك دوور نين تەنيا يەك بست، يەك بست نىۋانمانە تەنيا يەك بست.» مووچىركەكە بەناۋ شانتدا دەسوورپتەوہ. تۆ دەترسيت، دەنگىك لەبن گویتدا دەنالپىت و ئاخ ھەلدەكىشىت «نازە گيان ئاللاھ نازە گيان»

من لەم دىۋى مۇبايلەكەمەوہ دەمگوت: «فشەيە، ھەموۋى فشەيە، يەك بست ؟ ھەھم ھەموۋى خەيالە خەيال»

کەس نازانیت بو لهو دالانه سارد و تاریکه دهترسیت. زۆر سهیره گوايه تو هیشتا گهوره نهبوویته؟ هاللا؟ هیشتا که مندالیت؟ ئەهی چۆنه که تو هیچکات ناتوانیت خۆت لهو ترسه سارد و تهماوییه دهرباز بکهیت؟ ههول دهدهیت.. بهللی دهزانم... من دهزانم ههول دهدهیت تا کوو خۆت بگهینیته ئەو حهوشه خه مکی و وشکهه لگه پراوه که سالگاریکه کهس ئاوی باخچه کانی نه داوه، سالگاریکه که کهس له ته نیشتی شورا گلەکانیدا تینه پهریوه. سالگاریکه ئیدی نه هوهن و ئازام کهس له ته نیشتی دار چناره کانییه وه زوو خاوی هه ل نه هیناوه ته وه، له کاتی جل شۆردندا کهس فرمیسکه کانی تیکه ل به ئاوی ته شتی جل شۆردنه که نه کردوه.

تو پیتوا بوو باوکت ئیوارانی هه موو رۆژیک لهو دالانه ته سک وتاریکه چیی ده کرد؟ جاریکیان خۆت به گوئی خۆت بیست که باوکت پرووی له وه ستاکه کرد و گوتی: «کاکه تو پپویست ناکات خه م به مالمی منه وه بخویت، من خۆم هه ر حه زم له م بۆنه ئماویه دایه ، پپویست ناکات هیچ بکهیت، کاره بایشی ناویت ئەم دالانه ی ئیمه با هه روا به تاریکی مینیته وه حه زم له م کهش و هه وایه دایه ، واز بینه با به دهردی خۆمه وه بتلیمه وه، تو ئیشی خۆت بکه و بهس مه پرسه ئیتر.»

ههول دهدهیت خۆت بگهینیته حهوشه که وه. چونکه له وئ تیشکی هه تاو دونیای ئەو خانووه گه وره یه پروناک ده کاته وه. تو دلت گهرم و خووش ده بییت لهو حهوشه و ههول دهدهیت زووتر خۆت لهو دالانه تاریک و شیداره دهرباز بکهیت. به پراکه ، پراکه به رهو حهوشه ده بیته وه و له هه مان کاتیشدا که سیک له

گویتدا ده چپینیت «ئااه نازه گیان ئااه»

کئ ده زانیئت، له وانیه خودی باوکیشت لهو دالانه تاریکه هه مان ههستی تو هی هه بووه؟ ئهی بو هه موو ئیوارانیئک ده چوووه ژوووه بچووکه که و ده رگای به رووی خویدا قفل ده کرد؟ هه مان ژوووری بچووک که باوکت نیوی لینا بوو خه لووزخانه. هه مووتان ده تانزانی ئه و ژوووه نه ک هیچ خه لووزیکئی تیدا نیه، به لکو ژوووریکئی جوان و ریئک و پیکیشه و تژییه له که لوپه لی جوان و ئه تیکه ش. ده رگای خه لووزخانه که به ره و دالانه که دا ده کرایه وه. به س په نجه ره یه کی روو له حه وشه چۆله کی خانوو ه که تان ده کرایه وه. چه ندجار هه ولت دا له م دیوی په نجه ره که وه سه یری باوکت بکه یت، ده یان جار، چه ندین سه عات له و دیوی په نجه ره که وه ئیشکی باوکت ده کشا، به س ته نیا ئه وه ت ده ده ی که باوکت له سه ر سه نده لیه کۆنه که یدا داده نیشتوووه و بو تابلۆی سه ر دیواره کی ده روانی بی ئه وه ئاگای له تو بیئت.

ئهی دایکت چی؟ دایکت به و سه ره زستانه که له حه وشه چۆله که له خویدا هه لده پرچا و زووخواوی هه لده هی نیا به وه؟ دایکت به بیانوو ی باخچه کانه وه ده هاته حه وشه و سوئنده ی ئاوی بهر ده دایه باخچه کانه وه و گوئی له قسه کانی باوکت و ئه و ژنه دا ده گرت و بیده نگ وئ ارام له خویدا هه لده قرچا و هیچی نه ده گوت و چاوه ری ده مایه وه.

تۆش ئاگات له دایکت نه ده ما و له گه ل باوکتدا نوقمی جوانیه کانی ئه و تابلۆه ده بوویت. تو له م دیوی شووشه که وه ده تگوت سیحرت لی کراوه، سه یری ئه و تابلۆیه ت ده کرد. ژنیکی

كوردی پۆشی جوان و پر ورشه، به قژیکی دریز و خاو، له ناخی تابلۆكه دا، له نیوان ئه و به له مه دا له سه ر زه ریایه کی بئ هاوتا دانیشتبوو و پیده کهنی و به چاوه درشت و پر تیشه کانی سه یری هه موو که سیکی ئه م دونیایه ی ده کرد. هه موو ئیواره یه ک تیلت ده کرد و ده تگوت: «من له نزیکی تو دام، ته نیا یه ک بست نیوانمانه، ئه هااا هاااا، سه یر بکه، بروابکه که من له ویم، له ژووره که تم، بو ولام ناده یته وه .. تکایه ولام .. ولام» منیش به چه وه ده مگوت: «من ئیدی نالیم ئه لو، ئیدی ته واو، نالیم ئه لو، ته واوه ته واو»

هه موو کاتیك هه ول ده ده یه ت خیرا خۆت بگه یینیه ته چه وشه که وه، به لام ناکریت . له جیاتی چه وش ده چیه ژووری تابلۆکه ی باوکت هه مان ژوور که باوکت له ئه نقه ست نیوی لێنا بوو خه لۆزخانه . له و دالانه ده ترسیت، بیز ده که یته وه له بۆنی ئه و نم و شییه، ده بی هه ر خۆت ده ربکه یه ته له و دالانه تاریکه پاشان پاشان خۆت ده که یته هه مان ژووره ته ماوییه که ی باوکتدا.

به فر داده باریت و کزه ی دیت . له هه مان کاتیدا هه ست ده که یه ت که سیك خه ریکه ئا و ده داته باخچه هه لپچاوه که . ریک له چه شنی باوکت که له و ژووره دا به رده وام گوئی له چه وشه وه بوو و هه میشه هه ستی به ده نگی ئاوی سونده که ده کرد .

له سه ر سه نده لیه چه یونه که داده نیشت له وینه ی باوکت و به پاشکاوی ده نگی خوهره خوری ئاوه که ش ده بیسیت ، که سیك زووخوا هه لدینیته وه که سیك که سالگاریکه ده ست له ده ستی نه که وتوو، که سیك که سالگاریکه ده مت له ده می

زئنه ب بووسفی

دابړیوه. ئه گهر حهزت لى نه بوو بۆ هینات؟ كى دهیزانى له كاتى هاوسه رگيريدا تۆ له بیری ژنیكى ئیگجار جوانى ته ماويدا بوويت كه له به له میكى جوان له سهر زه ریاپه كى شه و ئالوودا به ره و تۆ پیده كه نیت؟ به لى وايه ، كه س له دلى كه س ئاگادار نییه.

له سهر سهنده لیه چپوینه كه دانیش توویت. به خیرایى نیگات ده خشینته سهر ژووره كه ، بۆ ئه و هه موو ئه نیکه یه ده پروانیت. پاشان نیگات ده لكینته سهر هه مان تابلۆى ته ماويدا، ژنه كوردیكى جوانى سپى پۆش له ناخى تابلۆه كه دا ده درۆشیته وه و پر به ده م پیده كه نیت. پرچه كانى وه كوو لاولو ئالونه ته قه د مل و سینگییدا.

كه سیك خهريكه ئاوى باخچه كان ده دات، بى ئه وه خۆت به خۆت بزانیته گویت له خوړه خوړى ئاوه كه هه لڅستووه. نیگات لكاوه ته تابلۆكه... چهنه دلۆپه ئه سرین ده تكیته نیو ئاوى ته شته كه و ژنه ی نیوان تابلۆه كه به رز پیده كه نیت.

له ناخى ئه و تابلۆیه دا ، له نیوان به له میك، له سهر زه ریاپه كى شین و بى هاوتا و شه و ئالوود دانیش توومه و پرچه درېژه كانم شانه ده كه م. پر به ده م پیده كه نم و سه یری هه موو دونیا ده كه م، به چاوه درشته پر ورشه كانه وه به تاییه ت سه یری تۆ ده كه م كه به رده وام به گویمدا ده چپینیت» ئااه نازه گیان، ئااه... ئه و ته منیش لیږم، له نیوان به له مه كه دام، سه یرم بکه ده ی بۆم پروانه... ئااه نازه گیان ئااااه»

پیاوئیک له ژبیر ناوی زه ریا په کانه وه

پیاویک له ژیر ئاوی زه‌ریایه کدا به خه‌میکی قوول‌هوه له گه‌ل
په‌رییه‌کی پاکیزه‌دا جووت ده‌بیټ و پاشان هه‌ول ده‌دات خو‌ی
له‌و زه‌ریاییه‌ رزگار بکات.

پیاو هه‌موو روژ و شه‌ویک له گه‌راندایه به‌لکوو خو‌ی بگه‌ییټته
سه‌ر زه‌وین وه‌اوکاتیش له خه‌یانته و بی وه‌فاییه‌کانی
خۆشه‌ویسته هه‌لاتوو هه‌کییه‌وه ده‌دو‌یټ و خو‌ی به خو‌ی نازانیټ
که ماسییه‌کان ده‌توانن ده‌نگی ئەم بیسن وله قسه‌کانی
تیگه‌ن....

پیاوه‌که جاروبار خو‌ی ده‌خزینیټته مه‌غاریکی زه‌ریاییه‌وه و له
هه‌مان کاتدا خه‌ون به دل‌داره خاینه‌که‌یه‌وه ده‌بینیت و پرمه
پرمی گریانه‌کانی ئاوی زه‌ریاکه لی‌ل ده‌که‌ن و ماسییه‌کان له
خۆ تووره‌ ده‌کات . ئەو پیی وایه هه‌ندی کات خۆشه‌ویسته
هه‌لاتوو هه‌کی له‌و زه‌ریایه‌دا مه‌له‌ ده‌کات ، هه‌لبه‌ت نه‌ به
ته‌نیا به‌لکوو له‌گه‌ل ماشقه‌ فریوکاره‌که‌یدا دینه ئوقیانوسه‌که و
پیکه‌وه مه‌له‌ ده‌که‌ن ، بویه هه‌ست ده‌کات هه‌ندی کات ده‌نگیان
ده‌بیست ، ده‌نگی قاقا و پیکه‌نینیان و ئەمیش به تووره‌یه‌کی
تیگجار زوره‌وه هه‌ول‌ده‌دات ئەو دوو خاینه‌ بدو‌زیټه‌وه.

زۆربه‌ی کات وینه‌ خه‌مکینه‌که‌ی پیاوه‌که ده‌که‌وټته تا‌قی ئاسمانی
په‌رییه‌کی پاکیزه‌وه و په‌له‌وه‌ره عاشقه‌کانی زه‌ریای لی راده‌مپنن.
په‌ریه‌ پاکیزه‌که هه‌ر تیناگات که‌ی و له سه‌ر چی عاشقی پیاوه

سهرگردانه که ی ټه و زهريايه بووه.

پياوه که جار و بار له ټه شکه و ټيکي ټه و زهريايه ، له دلی تاریکاييدا له گه ل پهریه پاکیزه که دا جووت ده بیټ و دیسانه وه له سهر خو، ټارام و ټه هوهن ده گریټ و نیگای ده لکینیتته سهر ده مانچه کونه که ی که له سهر تاشه به ردیکی زهريايه وه سالگاریکه وه کوو خو ی ماوه ته وه . هه موو کاتییک که نیگای پياوه که ده چیتته سهر ده مانچه که نا کاو تووپه ده بیټ و سه یری وینه که ی خو ی ده کات له سهر ټاسمانی پهریه کی پاکیزه و هه و ل ده دات وینه که ی دابه زینیت و هه پروون هه پروونی بکات و ماسییه کانیش ټااااا که ماسییه کان شایه ته حالی هه موو شتیکن له و زهريايه دا.

پياوه که جار و بار ده بیټه «نپټون» و به پر مه پرمی گریانه کانی زوینی سهر هه ر دوو شانی ده له ریټته وه» تکایه دلداره هه لاتووه که م وه ره وه تکایه وه ره وه ... ټیستا که من بوومه ته خوداییه ک هه ر ده بی بگه ریته وه لام ... ټو بگه ریته وه ټه ی دلداري خایینی من» و دلپه ټه سرینه کانی داده وه ریټته سهر پرچه زیوینه کانی پهریه کی پاکیزه وه که له مه غاریکی نیوه تاریکی زهريايیدا دیل کراوه و شهوان پياوه که له گه لیدا جووت ده بیټ و له هه مان کاتی شدا بی ټاقه تی دلداره خایینه که ی ده بیټ که له سهر زویندا یان له گو شه ی ټاسماندا یان له نیوان ټاگردا یان له زهريا و ټوقیانوو سدا له گه ل ماشقه که ی خه ریکی مه له کردنه . هه ندی جاریش پياوه که ده بیټه «ترمیس» و له جیاتی ټه وه که گه رده لوول هه ل بکات زهرياکه له سهر شاننه کانی راده گریټ و تاویکیش گریان و تاویکیش نیگای له سهر ده مانچه کونه که

زنده ب بووسفی

و تاویکیش....ماسییه کان ده قیژینن، به گستی ده قیژینن و ئاوی
زه ریاکه لیّل ده بیّت و زه ریای سه رشانه کانی پیاوه که ده له ریته وه
و گهرده لووّل هه لده کات و ده مانچه که و زه وین و ماسییه کان و
پیاویک که بهرده وام ده گریّت.....

له و شماره كه تییدا ژیاوم

بریا دانهیه ک له قاچه کانم ده برییه وه و له وئی دامده خست تاکوو
دوایی چیرۆکه که م بو بگپرتته وه.

قاچی لا راستم گوتی: «چاکت کرد منت نه برییه وه، نه گینا چوون
شه له شه ل خووت ده گه یانده ئیره.»

قاچی لا چه پم گوتی: «یان من، نه گهر منت بریایی هیچکات
نه ده گه یشتته ماله وه، ئینجا گپره گیر و لاره لار.»

چاوی چه پم گوتی: «تو ته نیا غه درت له من کرد ته نیا له من
..ئه ی کوا، کوانی درپژهی چیرۆکه که هاا چوون نه توانی له و
نهینیه تیگه بییت ..هه ی به له حنه ت بیت هه ی....»

هیچکات نه توانی له و نهینیه تیگه م، هه له بووم که پیش
له وه ده برکریم چاوی راستم ده رهینا و خستمه ژیر سه نده لیه که
تاکوو دواتر هه موو شتیکم بو بگپرتته وه. پارچه قوماشیکم
خسته سه ر برینه که و کاسه چاوه خوینینه که م داپۆشی و له
پلیکانه کان هاته خوارئ.

گوتت: «ئه وه چاوت چی لی هاتوو؟ چ روویداوه، بیرانی
بزنام.»

گوتم: «هیچ نییه، توژیک خوینی تیزاوه ئه م چاوه م»

گوتت: «که وایه ئیشیکی چاکت کردوه»

رویشتم، به س چاوم له ژیر سه نده لیه که به جی هیشتبوو. پاش
حه وته یه ک که مه ترسیم له سه ردا نه ما گه رامه وه و خپرا چوومه

سهر سنده لیه که ی دیوه خان، خوم دانه واند تا کوو سه یری بکه م
و بزنام چاوه که م چیم بو ده گیر یته وه، به س چاوه که نه ما بوو.
له وئ نه بوو. نه ما اااa

پروم لیت کرد و گوت: «که من نه بووم کن ئیره یه خاوین
کردوو ته وه؟»

گوت: «خوم.... جوان خاوین بوو ته وه هالا...»
چاوی چه یم زریکاندی... زریکاندی... به په له ده ستم خسته
سهری و به چه وه گوت: «وست به وسسسست»

ئیس تا که له و روژه وه له دووی چاوی راستمدا ده گه پریم و کون
و کونبی ئه م خانوومه هه لدا وه ته وه به لکوو خلیر بوو بیته
شوینیکه وه... کولانیش، ته نانه ت هه موو زبلدانه کانی شاریش
گه پراوم، به س سوو دیکي نیه، چاوه که م هه ر نه ما وه.
به ینیکه بیستوومه زبله کان ده رژیننه ئوقیانوسه کانه وه. فه تریه که
داویه له سهرم برۆم و ئوقیانوسیش بگه پریم، به لکوو چاوی
راستم بدۆزمه وه، له هه ر کوئ بیت ده یدۆزمه وه و دریژه ی
چیرۆکه که ی لئ ده پرسمه وه و له و نه ینیه تیده گه م.

ده مه وه یت بزنام ریگ له و روژه دا چۆن ئه وانه یه کیان گرت و
له سه رچی پیکه اتن و چیان گوت و چیان بیست که تا کوو ئیستا
هه ر به رده وامن و هه بوونیان هه یه. من ده چمه ئوقیانوس
و چاوی راستم ده دۆزمه وه و دریژه ی چیرۆکه که ی لئ پرسیار
ده که م. له وانیه چاوم چوو ته قورگی ماسیه کی زله وه، وه کوو
وینسی پیروژ که ماسیه زله که خواردی به س به زیندووی له
زگی ماسیه که دا پرزگار بوو. ئه گه ر وایت چاوی راستم وه کوو

زنگه ب بووسفی

وینسی پیروژ چیرۆکی زۆری پێیه. ههزم له چیرۆکه، به تایبەت
چیرۆکی ئەوانه که نزیکن له راستییهکان، ئەو چیرۆکانه که له
دونیای واقعیادا روو دهدهن. چیرۆکی مروڤهکان. ئەو مروڤانه که
له شه‌ره‌کاندا ده‌کوژرین به‌لام کۆل نادهن شه‌یتانه‌کان. پێک له
چه‌شنی وینسی پیروژ چاوی راستم چیرۆکی زۆری پێیه.....

ژنیکیان له ئاوینه که مدا کوشتبوو

سه ره تا تینه گه یستم... پروو له ئاوینه قه دیه که ی ژووره که م
پراوه ستام و ده ستم کرده خه ملاندی ده م وچاوم. هییدی، هییدی
دیمه نیکی لیله ناخی ئاوینه که وه ده رکه وت. جه ماوه رییک
بوون، شتیکیان په لکیش ده کرد، بهس به بیده نگی. دیمه نیکی
خویناوی بوو چرکه له دوا ی چرکه لیم دیارتر ده بوون بیده نگی
و سهر سوور هینهر سه یرم ده کرد. جه ماوه رییک ژنیکیان
کرد بووه کیش، به له قه و نووکه چه قو خولپانی خوینیان
کرد بوو.

«په ری» یان به ستبووه کو له که دارینه که ی ژیرخانی قوتا بخانه دا.
لییان ده دا. نه شکه نجه یان ده کرد و لییان ده دا. کهس نه یزانی به
چی لییان دا بوو که پاش ۳ پوژ په ری مرد. کاتی که بردیانه وه
بو مالی باوکی خولپانی خوین کرا بوو. له مالی باوکیدا پاش
ئه و سئ پوژه په شه مرد. بیده نگی و ئارام سه ری نایه وه و مرد.
له و پوژده دا که په ری یان به ناحق تاوانبار کرد، من له سه ری
هاتمه جواب، بهس مدیره که مان دوو زلله ی دا به ناو ده ممددا
وماموستای وه رزسه که شمان مه چکمی وا گووشی که وه خته بوو
دلیم بتوقن.

به رانبهر به و ئاوینه پراوه ستا بووم که به دیتنی ئه و دیمه نه دلیم
که وته لییدان و سووراوه که له ده ستم دا که وت. له ژهنه که یان
ده دا، ژنه ده می باز و به سته ده کرده وه. به رده وام لییان ده دا،

ده‌نگ نه‌بوو. خوّم به‌ره‌و دیمه‌نه‌که دانه‌واند و به پامان و دلّه کوته‌وه بوّ ناخی ئاوینه‌که روانیمه‌وه. دهم و چاوی ژنه خوّلپانی خوین کرا بوون، دیسان سه‌یرم کرده‌وه، به رامانیکي زورتره‌وه.. «ئهی هااوارئه‌وه یانی چی ئاخړ..سه‌یر سه‌یر ئه‌و ژنه به‌ستزمانه کراسه ره‌شه‌که‌ی منی له به‌ردایه ، شتی وا چوّن ده‌بیّت ئاخړ»

ناکاو زریکه له په‌راسوی راستمه‌وه به‌رزه‌وه بوو. گوتم: «ئالاخ» من و هاوپوله‌کان گویمان له قیژه ، قیژی «په‌ری» یه‌وه بوو که هاواری ده‌کرد و ده‌پارایه‌وه . په‌راسوی « په‌ری»یان شکاندبوو، ته‌نیا له سه‌ر دوو قوپچه‌ی کراسه‌که‌ی که به‌ره‌و ماموستای وه‌رزشه‌که‌مان کرا بووه‌وه بیّ ئه‌وه خوئی ئاگای لی بوویّت. په‌ری له ئه‌نقه‌ست سینک و مه‌مکی خوئی نه‌خستبوه ده‌ره‌وه و له کاتی وه‌رزشدا وای لیّهاتبوو . ماموستا چاوی که‌تبووه لیموه کاله‌کانی په‌ریه‌وه و ئیختیاری پیّ نه‌ما و له به‌ر چاوی هه‌مووانه‌وه په‌لاماری دا و ده‌می خسته نیو دهم په‌ریه‌وه . مودیر و ریڅخه‌ری قوتابخانه‌که‌مان ته‌نیا له به‌ر ئه‌وه که چه‌یای خویمان و ماموستای وه‌رزش و قوتابخانه‌که‌مان نه‌پروات به‌هه‌موویانه‌وه په‌ریان کرده تاوانبار و خستیانه ژیرخانی قوتابخانه‌که و پیکه‌وه لیی به‌ر بوون. وایان لی‌دا که ئیدی هه‌رگیز نه‌یتوانی ئه‌و به‌سه‌ره‌اته‌ی بوّ که‌س بگپړیته‌وه . په‌ری پاش سیّ روژ مرد وسه‌ری نایه‌وه.

له ناخی ئاوینه‌که‌وه هه‌مدیسان ئه‌و ژنهم به‌رچاوم که‌وته‌وه؛ ده‌می باز وبه‌سته ده‌کرده‌وه ، ده‌تگوت ده‌یه‌ه‌ویّت شتیکم پیّ

زئنه ب بووسفی

بلیت... به لام منیش به پراست ده مم به ئاوه لا مابوووه و چونکه
ئهو ژنه زوؤر له من ده چوو... ئاااخ... زریکه له تهوقی
سه رمه وه به رزه وه بوو، ئاوینه کهم شه پوئیکی نادیارای پییه وه
ده رکه وت.

پهری ده یقیژاند و جنیوی ده دا و هه ره شه ی ده کرد و ماموستا
و مدیره که مان لییان ده دا. ریخه ریش له بهر ده رگای ژیرخانه که دا
ئیشکی ده کیسا که نه کات که سمان بپرواته هانای په رییه وه.

ژنیکیان له ئاوینه که ی مندا خو پانی خوین کردبوو که زور له
منی ده کرد، قه د و بالا وده م وچاوی، ده تگوت لفه دوانه ین.

موبایله کهم زهنگی لیدا، ئاوینه م به جی هیشت و رامکرد
و گووشیه کهم له سه ر قه ره و ئله کهم هه لگرت و ویستم ولام
بده مه وه به س ته نیا بی ئیختیار ده مم باز و به سته ده کرد
و ده نگم نه ده رویشته. هه ستم ده کرد چیدی ده نگم لییه وه
ده رنایه ت ئیدی چاوئیکم له ئاوینه که ی ئه و په ری ژووره که م و
چاوئیکم له موبایله کهم و چاوئیکم له سه ر دیمه نی خوم یان
ئهو ژنه ره ش پۆشه که له ئاوینه که مدا خو پانی خوین کرا بوو
و چاوئیکم له ماموستای وه رزشه که مان و چاوئیکم له لیمووه
کاله کانی په ری و چاوئیکم له چوار قوچه ی ئاوه لا و چاوئیکم
له جه ماوه رییک که خه ریک بوون ژنه ره شو شیکیان په لکیش
ده کرد، بوو و چیم هه ول ده دا تا کوو بلیم «په رییان به ناحق
کوشته» نه ده کرا و نه مده توانی چونکه پاش سی رۆژ په ری
له مالی باوکیدا مرد و منیش
ده ستم به روومدا هیئا، روومه تم خو پانی خوین کرا بوو.

دهنگی هه لقرچاندنی مروڤ بوو بیان قرچه قرچی ئاور

کەس نەیزانی کۆ بوو و لە چ رینگایە کەووە هەلۆه کە ی خستە داوی ئەو ئاورە. هەمان ئاور کە لە جەنگەل هەلکرا و کەسیش هەر نەیزانی جەنگەل کە چۆناوچۆن و لە چ رینگایە کەووە کەوتە داوی ئاورە کەووە. ئایا ئاورە کە لە ئەنقەست و بە دەستی مروۆف هەلکرایان خود دارەکانی دارستان کۆ بوونەووە و پیکەووە پەیکیک شەراویان هەلقۆراند بوو و پاشان جگەرە یەکیان داگیرساند بوو و دوایی پیکەووە دەستیان کرد بوووە گالتە و گەپەووە؟

لەوانە یە دارەکان مەستیان کرد بێت و ناکاو بە دەم جگەرە کێشانەووە قسەیان لە یەکتەر گیرێ کردوووە و لەوانە یە ناکاو جگەرە کەیان توور دابێتە سووچیکەووە و چەقۆیان کێشا بێت لە یەکتەر و بە نەرە نەر لە یەکتەر بەر بوونە و لەوانە یە هەر بە خۆیان نە یانزانی بێت کە چۆناوچۆن ئاوریان لە جەنگەل بەرداوە و ئەو هەلۆه بەرزە فرەیان بەو شیوێ یە خستوووە تە داوی ئاوری جگەرە کانیانەووە. لەوانە یە کە دارە مەستەکان کاتی ک لە کارەساتە کە تێگە یشت بێت کە ئاور لە جەستە ی خۆیانیش بەر بوو بێت... ئایا کە هەلۆه کە خراب کەوتبوو داوی ئاورە کەووە. یان ئایا ئەگەر لە ئەنقەست مروۆفیک ئاورە کە ی بەردابێتە داوینی دارستانە کەووە چی... هااا... ئەووە چۆن هەلۆه سەنگی تە هااا؟

هەر ئەووە نە بێت کە دارەکان خەریک بوون لە قرچە ی ئاوردا

بینه خو له میښ و هه لوه به رزه فږه که یش ده رباز بوونی لا خه یال
بوو ، ئیدی که وتبووه داوی ئاوره که وه....
به داخه وه که ئاوره که هه لیکر دبوو به قه د بالای جگه ره یه کی
مهستی داگیرساو و دارستانیک و هه موو دلّه سووتاوه کانی مروّقه
دلّسوژه کان.

دهستی راستی رېواره که گوتی: «من پېشتر ههوساری مایینکی
 سپیم پښ بوو غارم ده دا له دهشت و شاخدا.»
 جاده که گوتی: «ئهی ئیستا چی؟ ئیستات گرینگه، داشته م ،
 داشته م حسیبی بو ناکریت ، دیرم ، دیرم حسیبه.»
 دهستی راست گوتیه وه: «له ئیستادا ته نیا چه تر یکم پییه بو
 پاراستنی خوّم له بارانی به هاری.»
 هر دوو قچه که ی رېواره که پیکه وه گوتیان: «رېگامان له به ره،
 ریگا ده پیوین، پېشتر به مایینه سپیه که و ئیستاش خوّمان ناچارین
 غاری لییده یین له بهر بارانه به هارییه که وه تا کوو پیلاوه کامان ته ر
 نه بن.»

دهستی چه پ گوتی: «فرت و فیلن ئیوه... نه کا مه به ستان له
 مایینی سپی، هیستره له ره که ی ناغایه، زاوته کان کرد بوویانه
 ده ره وه به لکوو گورگ بیخوات به لام به ریکه وت دهستی ئیمه
 که وت و سوواری بووین.»

جاده که دهنگی نیره وه کرد و گوتی: «تو خو ئیستا هیچت به
 دهسته وه نییه جگه له جانتایه کی هه زار کاره و هه زار ره نگه،
 ئه ری چی تیدایه ئه و جانتایه؟ بو کوئی ده بهیت و مه به ست
 له و جانتایه چییه؟ هه له نه بم خرینگه یه کم لییه وه بیست.»
 دهستی چه پ گوتیه وه: «هیشتا که ته قه ی کلاشینکو فیه کم دپته
 گوئی هه موواندا هیشتا که ... سهیر ، سهیر چ ته قه یه که سهیره .»

زېڼه ب پووسفي

ههردوو قاچه که به دهم گورانی گوتنه وه ريگا که يان ده پياوا:»
هو ي خالو ريپوار... ئامان خالو ريپوار.»
داره کان به دهم قاقاوه له چه پله يان دا.

ناوی کتیبه چاپکراوه کانی مالی کتیب:

- ۱- کتیبی ئەلف - دەقی ۳۲ شاعیر
- ۲- ۱۰۰ شنه‌ی ئەوین - شاعر - هیمن زهن‌دی
- ۳- که پایو عاشق دەبێ، له راوچیه‌وه ده‌بێته نیچیر - ئەفۆرزم - زانا خه‌لیل
- ۴- به‌دهم نازاره‌وه سه‌ما - شاعر - سه‌روین ده‌رویش
- ۵- نازاوه‌ی با - شاعر - سمکۆ محمه‌د
- ۶- چۆڵ نییه‌ دلم، پر پر له‌ تۆ - شاعر - نازا حه‌سیب
- ۷- چه‌تریک بۆ سیبه‌ره‌که‌م ده‌کرم - شاعر - هیتش یاسین
- ۸- کلب فی دمی - شاعر - زانا خه‌لیل - و.نیهاد نه‌جار
- ۹- خزامه‌ باوه‌شی و پیکه‌نیم - شاعر - ئاریانا ئیبراهیم
- ۱۰- وه‌ک سیبه‌ر له‌ تاریکیدا بزر ده‌بم - شاعر - بیکه‌س حه‌مه‌ قادر
- ۱۱- ئەستیره‌ی ژه‌نیار - رۆمان - دلزار حه‌سه‌ن
- ۱۲- ده‌قی ته‌مه‌ن - شاعر - ناله‌ حه‌سه‌ن
- ۱۳- التناص و الایحاء فی الروایه‌ العراقیه - ره‌خنه - سه‌باح هورمز
- ۱۴- ژن ژبان ده‌نووسته‌وه - شاعر - ده‌قی ۸۱ ژنی کوردستان
- ۱۵- داستانی سه‌فه‌ر - رۆمان - باهۆز مسته‌فا
- ۱۶- وه‌رزی بێ نیشان - شاعر - گولستان وه‌لییه
- ۱۷- النهوض - شاعر - سامی شوێش - و. نیهاد نه‌جار
- ۱۸- نۆبه‌ره‌ی مه‌رگم دیت - چیرۆک - دلشاد کاوانی
- ۱۹- خۆلم به‌سه‌ر خه‌وندا کرد - شاعر - هاوژین حه‌سه‌ن
- ۲۰- ویستگه‌ی میترو ۲۲سال چاوه‌روانی - چیرۆک - باهۆز مسته‌فا
- ۲۱- کۆرۆنا - یاده‌وه‌ری و وتار - شوێش غه‌فووری
- ۲۲- سترانی کۆچ - شاعر - سافی مه‌لازاده
- ۲۳- به‌ رووتی گۆزانی ده‌لیم - شاعر - سامان گه‌ردی
- ۲۴- له‌یلا ده‌چیته‌ به‌هه‌شت - نۆفلیت - سکالا سه‌ردار
- ۲۵- لۆژیکی ره‌خنه‌گرتن - ره‌خنه‌ی ئەده‌بی - غه‌مگین خدر
- ۲۶- ئەودیه‌و بیده‌نگی - رۆمان - هیوا پشتیوان
- ۲۷- که‌پری با - شاعر - ئەحمه‌د مسته‌فا
- ۲۸- دو‌عاکانی به‌ر باران - شاعر - بلیند باجه‌لان
- ۲۹- هاویری پینووس - شاعری مندالان - رۆسته‌م خامۆش
- ۳۰- سه‌رم بازاری ئەنتیکه‌خانه‌یه - شاعر - رۆسته‌م عه‌زیز
- ۳۱- سنه‌ له‌ شووقه‌ی ۸۹ دا - کۆمه‌له‌ چیرۆک - زه‌ینه‌ب یووسفی
- ۳۲- ئەفسانه‌ی مانگ - کۆمه‌له‌ چیرۆک - عادل قه‌ره‌داغی
- ۳۳- پانزه‌ چرکه - شانۆنامه - فرانسوا ئاغشه‌مبوو - بۆ کوردی: عه‌بدو‌ال سلیمان
- ۳۴- ئەی ئومیدی ناو‌میدیه‌ کانی من - شاعری فه‌ریدون موشری - نازاد وه‌له‌دبه‌گی
- ۳۵- ئەو په‌نجه‌را نه‌ شکه‌ستی - شاعر - ئەله‌ند به‌نگین